

Viděl jsem všechny svaté

Zdeněk Špalek,
chovatel exotů

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

5/2019 / ročník XXIX / 29 Kč

10 Slavníkovské hradiště

14 Co znamená věřit

15 Velikonoční doba a smrt

18 Moje návštěva chrámu

Diecézní setkání mládeže

Hradec Králové, 13. 4. 2019

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Není ara jako ara
Zdeněk Špalek
- 9 **pozoruhodná místa diecéze**
Slavnickovské hradiště
- 12 **osudy a historie**
Denně děkuju Pánu Bohu
Luboš Sluka
- 16 **člověk a víra**
Co znamená věřit (2)
- 18 **pozvánka**
Nová řada besed
v Biskupské knihovně
- 19 **jak to vidím já**
Velikonoční doba a smrt...
- 20 **rodina**
Můj dům, můj hlad
- 21 **očima mladých**
Moje návštěva chrámu
- 22 **osobnosti**
Síla modlitby zůstává
MUDr. Michal Hrnčiarik
- 25 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství
královéhradecké, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení,
Velké nám. 35, 500 01 Hradec
Králové, tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové, č. ú. 1016004393
/5500, variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Říká se, že nepohlažené a nepolíbené dítě bude jednou člověkem problematickým. Jinými slovy: dítě potřebuje lásku, sebedarování rodičů. Takto jsme stvořeni Bohem, tak to i naplňujeme. Jenže my jsme také děti Boží! A jako takoví potřebujeme i jeho dotek. Tento dotek není však jen povrchní, je hlubší: nápoj vstupuje do člověka a dává mu sílu. To má znamenat Eucharistie. Ale já chci dnes zdůraznit, že tento dotek potřebuje i Ježíš sám. Je přece člověk, dokonce proto se člověkem stal. Kdysi jsem při testu zadal otázku, kdo má více z Přijímání: Ježíš nebo ty? Přesto, že jsem půl roku zdůrazňoval, že Ježíš, všichni odpověděli, že přijímání potřebujeme my, on nikoliv. Jenže: matka, která hladí své dítě, překypuje láskou k němu, ale děcko se věnuje bábvičkám, čokoládě nebo hračkám – a matku skoro nevnímá! Takoví jsme často my; na co všechno někdy při mši myslíme? On však myslí jenom na nás. Proto tak vehementně žádá: vezměte a jezte, jinak nebudete mít v sobě život! Já bez vás být nemohu...

P. Jan Rybář

VĚŘTE, ŽE VŠECHNO, OČ V MODLITBĚ PROSÍTE, JE VÁM DÁNO A BUDETE TO MÍT
(Mk 11, 24)

Misijní evangelizační skupina pod vedením Clyde Attard, Piere a Josette Bonello z Malt, duchovně doprovázená P. Eliášem Vellou OFM Conv, přijíždí poprvé do ČR s pozváním pro vás, vaši rodinu a přátele na duchovní obnovu se slavením RHEMA - Božího Slova i pozváním zakusit sílu a slávu Boží.

29. 7. - 4. 8. 2019

(pondělí až neděle)
příspěvek 600Kč

29. 7. - 1. 8. 2019

(pondělí až čtvrtek)
příspěvek 400Kč

2. 8. - 4. 8. 2019

(pátek až neděle) s 1. mariánskou sobotou
příspěvek 200Kč

**RHEMA JE ZKUŠENOSTÍ UZDRAVENÍ, OSVOBOZENÍ
A OBNOVY V DUCHU SVATÉM**

On jim odpověděl: „Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají.“ (Luk 8,21)

ČESKOMORAVSKÁ FATIMA – KOCLÍŘOV

Přihlášky (jméno, příjmení, mail, tel., upřesňující objednávka ubytování a stravování + termín):
Fatimský apoštolát v ČR, Koclířov 195, PSČ 569 11 Koclířov, tel. 731 646 800, recepce@cm-fatima.cz

Není ara jako ara

Pět kilometrů za Hradcem Králové, směrem na Hořice, je malá vesnice Bříza, kam jezdí lidé z pěti světových kontinentů, z pětadvaceti zemí světa. Že o tom nic nevíte? Žije tam světoznámý chovatel papoušků ara **Zdeněk Špalek**, který, obklopen voliérami, žádnou návštěvu od své branky neodežene. Tedy ani vás...

„Jaké byly vaše chovatelské začátky?”

Už na základní škole jsem začal s chovem morčat a králíků, pak přišli holubi. Na střední škole jsem už choval andulky, korely a další australské papoušky. Po návratu do rodného domu jsem za pomoci rodičů začal budovat současný areál až do jeho nynější podoby. Vyrostl jsem mezi zvířaty a nedovedu si představit, že bych žil ve městě v paneláku.

„Areál je to velkolepý, však se máte také čím chlubit.”

Jsem jediný chovatel v republice, který vlastní osmnáct druhů papoušků arů z dvaceti žijících na planetě.

„Co vás přivedlo k chovu velkých papoušků?”

Návštěvy zoologických zahrad. Tam mně velcí papoušci a zejména arové učarovali. Ještě před ary jsem měl osm druhů papoušků kakadu. Byl jsem jediný evropský chovatel, který úspěšně odchovával bílé kakady. To bylo ještě před zákonnou povinností registrovat velké papoušky CITES. Takže většina kakaduů pocházela z volné přírody a byli hodně plaší. Na mě si trochu zvykli, ale když přišla nějaká návštěva, okamžitě mizeli do záletů. A to mně vadilo. Proto jsem je postupně nahrazoval ary, kteří se přece jen tak nebáli. Když přišla povinnost velké papoušky registrovat, museli se všichni ptáci okroužkovat, očipovat, každý jedinec dostal registrační list.

„Vy se pyšíte především českými chovatelskými prvoodchovy některých arů.”

To je pravda. Jako první jsem třeba odchovával ary nobilis, ary vojenské, červenouché či ary kanindy.

„Ary kanindy prověřil každého zámečnicka. U nich musím mít i speciální zámky, protože klasický visací zámek mají do pěti minut rozdělaný.”

„Jak jste svoje chovné ptáky získával?”

Na různých zahraničních ptačích trzích a také přímo u chovatelů. Dnes je v České republice arů poměrně dost, ale s těmi odchovy je to stále nevalné.

„Předpokládám, že je s chovem spojená i určitá byrokracie.”

Všechny odchovy se evidují u Agentury ochrany přírody. Když odchovám ary vedené jako druh v červené knize, musím je zaregistrovat a okroužkovat. Úplně na počátku jsem si kroužky vyráběl sám a ministerstvo mně přidělovalo číselnou řadu. Dnes jsou v republice dva výrobci, kteří mohou oficiálně kroužky vyrábět.

Každé mládě musím včas okroužkovat a do tří měsíců nahlásit přírůstek, načež přijedou z Odboru životního prostředí na kontrolu, zda má mládě uzavřený kroužek nebo čip. To se týká všech druhů arů mimo arů hyacintových. U nich se musí vzít mláděti krev, která se zapečetí a odešle do Plzně, kde mám uloženou krev chovného páru. To je takzvaná parentita, tedy ověření genetiky jedince, tedy jestli pochází opravdu od rodičovského páru, který je v souvislosti s ním deklarovaný.

„Důvodem je asi také i zamezení případné příbuzenské plemenitby?”

Ano. Protože dnes již nemohou být dováženi ptáci z volné přírody. To znamená, že se chovné páry musí pečlivě sestavovat.

„Toužíte získat ještě ty zbylé dva druhy arů do svého chovu?”

Moc s tím nepočítám, že by se mně to podařilo. Alespoň u toho jednoho se mi to jistě nepodaří. A to i přes to, že jsem v papouščí komisi zoologických zahrad. Nemám na ně zatím zkrátka nárok.

„Žijí dosud všechny známé druhy arů? Nebo již některé vyhynuly?”

Vyhynuly už dva druhy arů.

„A je to jistá věc? Víme přece, že pralesy nejsou zdaleka prozkoumané a že někde ještě lidská noha nevzkročila?”

◀ Do amerických pralesů se rád vracím

◀ Část chovatelského areálu Zdeňka Špalka

Střední a jižní Ameriku mám procesovanou. Chtěl jsem poznat přirozené prostředí arů. Naposledy jsem byl až za Novým Zélandem. V Brazílii jsme nalítali přes 30 tisíc kilometrů. Už bych tam mohl dělat i průvodce. Spali jsme i několik dnů na Amazonce u domorodých Indiánů. A ti potvrdili, že opravdu některé lesy prozkoumané nejsou. Takže teoreticky by se tam mohl vyhynulý druh ještě vyskytovat. Ale Ara kubánský nežije jistě. Vyskytoval se pouze na Kubě.

77 Jakého věku se arové dožívají?

Ty menší druhy do 30 let. Ty velké druhy arů asi 80 let.

77 Prozradíte, kolik arů nyní chováte?

Chovných párů a sestavených mladých párů mám kolem čtyřiceti. Takový počet samozřejmě spotřebuje poměrně dost krmení. Ještě před třemi lety jsem si míchal krmení sám podle vlastní receptury. Složení se nikomu neprozrazuje, je v tom kus chovatelského umění. Nyní ale беру namíchané krmení De luxe z Avicentry, protože jsem zjistil, že složení je velmi obdobné. Kromě toho přidávám ptákům italské kandované ovoce nebo americké granule s vitamíny. Za rok spotřebuji až devět metráků směsi zrnin.

77 Víte o nějakém svém specifiku oproti ostatním chovatelům?

Nekrmím zásadně exotické ovoce. Arům podávám naše sezónní ovoce z naší zahrady. Mám dobrý sklep pro jeho uchování. A jediné, co ještě tak podávám, jsou černé jeřabiny, které uchovávám v mrazáku.

77 Pochopil jsem tedy, že každý chovatel má nějaké svoje „vychytávky“, které mu přináší do chovu úspěch.

Je to tak. A to nejen v krmení. Chov arů je specifický i tím, že se ptáci nechovají každý rok stejně. Mám dost zkušeností, ale občas se mně stane, že stejně udělám chybu, která by mě vůbec nenapadla. Chovatel se musí neustále učit a ptáci ho pořád školí. Čím větší druh arů, tím mají větší mozek a jsou chytřejší. Já třeba zásadně své ptáky nechytám. Všechny ptáky, když je potřeba, musí odchytnout můj syn. Arové mají totiž úžasnou paměť. Na mě jsou zvyklí a nebojí se. Kdybych je začal chytat, musel bych se s nimi začít prát a jejich důvěru bych ztratil.

77 Máte doma ochočeného aru?

Nemám, neláká mě to. Kdysi jsem měl ochočeného amazoňana. Už bych to domů pro ten velký nepořádek nechtěl. Problém často nastává i se žárlivostí papoušků na některého člena rodiny. Moje dcera má v bytě ochočenou samici žaka. Ta doslova miluje jejího muže, ale ona sama na ni nesmí ani sáhnout. Stejně tak její dospělé dcery, moje vnučky.

Papoušky většinou přitahuje u lidí to druhé pohlaví.

77 Proč si myslíte, že lidi láká mít velké papoušky doma v obýváku na bidle?

Zpočátku to byl takový podnikatelský boom pro tu „správnou“ reprezentaci firmy. Tihle zájemci ode mně chtěli většinou aru ručně dokrmeného, aby byl zcela krotký. Většinou pak stejně došlo k tomu, že svému mazlíkovi přikoupili druhého do páru. Problém pak ale může nastat s jejich dalším rozmnožováním, protože někteří uměle dokrmení arové přece jen nedostanou v umělé výživě potřebné látky, které mohou předat jen rodičovští ptáci. Třeba enzymy ve slinách. Někdy se zkrátka stalo, že ti ochočení nejsou schopni svoje mláďata odchovat.

77 Celý svůj život se zabýváte chovem velkých papoušků. Co pro Vás arové znamenají?

Splnil jsem si sen, který jsem měl od chvíle, kdy jsem jako mladík viděl v ZOO Dvůr Králové poprvé aru na živo. Jsem moc rád, že se mně podařilo chovat a odchovávat ary kanindy, kterých je prý ve volné přírodě posledních asi osmdesát párů. Přitom, když jsem je v Německu viděl poprvé, vůbec se mi nelíbili. Možná tam byli tenkrát ve špatném stavu, že mě nezaujali. Dnes patří mezi ty mně nejmilejší.

77 Jsou tihle papoušci opravdu tak inteligentní a šikovní?

(Ara hyacintový – mláďe

(Zdeněk Špalek má rád všechno živé

Jsou. Konkrétně třeba právě ary kanindy poznají, jak je klec udělaná a prověří každého zámečnicka. U nich musím mít i speciální zámky, protože klasický visací zámek mají do pěti minut rozdělaný.

77 Ary mají obrovské zobáky. A v nich mají asi velkou sílu.

Mám páry, ke kterým mohu v době hnízdění jen se sukovicí. Jsou agresivní a dokáží zabít i středně velkého psa. Každý pták je osobností. Jsou velmi inteligentní a dokáží se naučit opakovat mnoho lidských vět.

77 Jak silný drát dokáží silnými zobáky přestřípnout?

Použití správného drátu je pro chovatele ten pravý chovatelský oříšek. Oni ten drát ani tak nepřestřípnou, jako spíše přepilují. Vždy záleží i na velikosti oka, jak dalece se dokáží zobákem do oka dostat. Ary nemají sílu ve špičce zobáku, ale u kořenu. Ale pletivo s drátem 8 milimetrů už by neměly překonat i největší arové. Jeden můj pár zjistil, že v celé ploše pletiva byl jeden drát špatně zavařený. Tak ho arové zkrátka celý vytáhli. Takhle inteligentní a šikovní jsou. Ale není ara jako ara.

77 Štípнул vás ara?

Menší druh ano. A i tak jsem viděl všechny svaté...! U těch velkých druhů si musím dát opravdu pozor, protože bych

okamžitě přišel o prsty. Jak jsem již řekl, ara dokáže zabít středně velkého psa.

77 Problém často nastává i se žárlivostí papoušků na některého člena rodiny.

77 Uletěli vám někdy tihle velcí papoušci?

Uletěli mně dvakrát. Ale měl jsem štěstí, vrátili se. Ti jedni si prostříhali díru v pletivu. Ale samice moc nelítala, takže jsme ji odchytili a dali do klece do voliéry pod tu díru. A za chvíli přiletěl samec a vlezl dírou zpět. Nevím, zda to mělo souvislost, ale od té doby mně pravidelně každý rok odchovávali tihle arové tři mláďata. Asi se dobře prolétli. Poprvé a doufám, že i naposledy. A jednou jsem si jel pro mého aru k chovateli, ke kterému přiletěl a žral na dvoře s jeho slepicemi.

77 Vzhledem k pestrosti barev těchto papoušků měl Pán Bůh velkou fantazii...

Tak to určitě. Když je tak vidíte létat volně v jejich domovině v Brazílii... Prostě nádherně!

77 Je nějaký rozdíl mezi ary volně žijícími a těmi, které již třeba po generaci žijí v klecích?

Je. Tu skutečnost jsem si uvědomil právě v Brazílii, kde jsou sice ptáci velcí, ale dost hubení, protože neustále poletují, mají tak dostatek pohybu, protože musí sehnat potravu. Naopak ptáci chovaní ve voliérách jsou často přetučnění, protože mají dostatek velmi dobré potravy, ale k ní neúměrně málo pohybu. Chovatelé jim doslova snesou „modré z nebe“, jen aby jim nic nechybělo, a ptáci to nejsou schopni ani spotřebovat. A to je špatně. Já je nechávám dožít opravdu do dna. Jediné, co mají permanentně v misce, je proso. Nekrmím denně ale ob den. A pokud zjistím, že nemají dožráno, dostanou ještě méně.

77 Když si představím to malé zrnko prosa a k němu nepoměrně velký zobák, není mně jasné, jestli proso polykají celé.

Snaží se ho drtit. Arové potřebují tučnější potravu. U mě je základem směsí žíhaná, méně tučná, slunečnice v poměru 30 %. Další velkou složkou jsou ořechy. Já krmím jediné domácí vlašské, doma dobře usušené. Burské ořechy jsou pak součástí kupovaných směsí.

77 Jak velké voliéry potřebují takoví velcí ptáci?

Ti největší ary mají rozpětí 120 cm. Pro ty největší ptáky mám voliéry široké dva metry. Všechny voliéry mám vysoké minimálně 2,5 m, protože ara, když se muže posadit na větev, která je nad člověkem, se cítí bezpečněji. A má to vliv právě i na

ty odchovy. Přestože s odchovy je to jako s výhrou ve Sportce. Musíte mít zkrátka velké štěstí.

77 Dokážou vás ještě dnes arové překvapit?

Občas ano. Naposledy to bylo, když měla teprve šestiletá hyacintová samice už oplozená vejce. Velcí arové, podle mých zkušeností, jsou opravdu plně schopní rozmnožování po osmém roce života. Teoreticky se zdá, že chov arů je dlouhodobá záležitost. Ale oni jsou to dlouhověcí ptáci. Mám tady třeba jiný pár arů hyacintových, který má téměř dvacet let, a zatím se o hnízdění stále jen pokoušejí.

77 Musí se tedy třeba kvůli odchovům kolem ptáků chodit, jak se říká, po špičkách?

Chov je o trpělivosti. Hlavně nespěchat, nepřemísťovat ptáky, zbytečně je nerušit.

77 Vaše úspěšné odchovy vám získaly světové renomé. Kde všude ve světě jsou vaši opeření odchovanci?

Většinou jsou u evropských chovatelů. Asi nejdál v Izraeli. Nejvíce jich zůstává

v naší zemi. Moje odchovy už mají svoje odchovy. Mám před ostatními chovateli dost náskok.

77 Když si představím, že bych měl tyhle velmi drahé ary ve voliére, asi bych neměl klidné spaní ze strachu, aby ptáci neonemocněli a neuhynuli. Je chov veterinárně náročný?

V porovnání třeba s andulkou není. Na andulce nemoc nepoznáte. A když už ano, tak bývá průběh tak rychlý, že za půl hodiny může uhynout. U ary problém poznáte. Je skleslý, pospává. Takže víte, že případně máte začít jednat. Musím říct, že ve svém chovu zdravotní problémy nemívám. Občas se stane, že nemůže samice snést vejce. V mém chovu není migrace ptáků. Nové jedince, kteří by mohli potencionálně přinést zdravotní problémy, už roky nepřijímám. Můj chov je na vrcholu, to znamená, že ode mě ptáci pouze odchází k jiným chovatelům.

77 Jak tyhle teplomilné ptáky přezimujete?

V zimě, když mrzne, jsou ptáci zavřeni v záletech. Občas je ale i v mrazivém

slunečném dnu pustím na chvíli proletět. V novějších ubikacích přitápím, abych udržel teplotu trochu nad nulou. To jim stačí. A ve voliérách, které mají zálety ve staré kamenné budově, netopím vůbec, protože tam teplota ani v tuhých mrazích neklesne pod +5 stupňů.

77 Co je pro vás tím největším uznáním?

Právě ty prvoodchovy. Že se mi jako prvnímu u nás podaří odchovat některý druh v zajetí. To je vlastně uznání od ptáků samých, že se mi podařilo jim dát takové podmínky, kdy jim kromě svobody nic nechybí a vypadají spokojeně. A co se týká lidského uznání, tak jsem byl přijat díky mým zkušenostem do papouščí komise zoologických zahrad, kde jsem brán za odborníka. Hodně lidem radím s chovem, denně mám takových telefonátů několik.

77 Najdete si vůbec čas jen tak před vaše voliéry sednout a žasnout nad tím Božím stvořením?

Najdu a taky žasnu!

Pavel J. Sršeň)

(Ara zelenokřídý

(Ara hyacintový na rameni chovatelova syna

Modlitební procesí z kostela sv. Vojtěcha na místo původního hradiště Slavníkovců

Slavníkovské hradiště jako symbol úsvitu kristianizace

V dubnu proběhla v **Libici nad Cidlinou** tradiční Svatovojtěšská pouť. Pro ty, kteří dosud neměli příležitost osobně místo, tak úzce spjaté s křesťanskými hodnotami naší země, navštívit, přinášíme alespoň malou reportážní navštívenku.

Na mírném ostrohu nedaleko soutoku Labe s Cidlinou se rozkládalo raně středověké hradiště, které až do dvanáctého století plnilo důležitou správní funkci. Spjaté je s rodem Slavníkovců, zejména se svatými Vojtěchem a Radimem. Roku 1961 bylo vyhlášeno archeologickou památkovou rezervací, v roce 1989 se stalo národní kulturní památkou.

” Kolem roku 956 se na hradě Libici narodil sv. Vojtěch, v zahraničí známý spíše pod svým birmovacím jménem

Adalbert. První Čech na pražském biskupském stolci, první Čech opravdu evropského významu. Světec a mučedník. Na slavníkovské hradiště jsem se vydala v doprovodu poděbradského probošta Mons. Vladimíra Hronka.

Jestli bychom si tady na hradišti měli něco připomenout především, potom je to ideál Vojtěchův, se kterým bychom se měli ztotožnit. Aby zkulturnění národa pomohlo k nápravě všech zlořádů a špatností. Tenkrát na konci 10. století

na místě, kde stojíme, sídlil rod možná mocnější než posléze známější a slavnější Přemyslovci. Každopádně spravoval mnohem větší území. Na místě bývalého hradiště se nachází památník se základy paláce a kostela z poloviny 10. století, rekonstruovanými na základě výzkumů Rudolfa Turka. Tento český historik a archeolog, který se zabýval hlavně počátky českého státu, vedl na Libici rozsáhlé výzkumy v letech 1948–1953. První archeologický průzkum ale prováděl poděbradský lékárník Jan Hellich už na konci

devatenáctého století. Předmětem jeho zájmu byla zejména pohřebiště v okolí hradiště, ohrožená šířící se zástavbou obce. Průzkum nedestruktivními metodami, ke kterým patří povrchové sběry, letecké snímkování, geofyzikální měření a průzkum detektory kovů, se uskutečnil už v našem, 21. století. Kéž by to inspirovalo k myšlence vrátit se k tomu, co chtěl sv. Vojtěch vybudovat a co se, pro nepřítel a odpor jeho vrstevníků, nepodařilo. Kéž by ideály duchovního bohatství našly v současné době pochopení a porozumění nejen u nejvyšších, ale především u nejširších vrstev.

77 Obracíme se k sousoší svatých bratrů Vojtěcha a Radima. Je to dílo akademických sochařů Vojtěcha Adamce a jeho ženy Marie. Na skulptuře začali pracovat v době blížícího se svatovojtěšského milénia. To už se znali z předchozí spolupráce s Dominikem Dukou. Nedlouho poté, co se stal královéhradeckým biskupem, sousoší sv. Vojtěcha a Radima dokončili. V roce 2000 bylo požehnáno na slavníkovském hradišti v Libici nad Cidlinou. Na jednom z nejstarších míst našich národních, kulturních i náboženských dějin. O pět let později Dominik Duka na posvátném místě posvětil pís-kovcový oltář, který podle návrhu Vojtěcha Adamce vytesal kamenosochař Ivan Erben. Na čelní straně oltáře je umístěna bronzová deska Vojtěcha Adamce s eucharistickým motivem inspirovaným tzv. svatovojtěšským hřebenem.

Myslím, že pan Adamec tohle velice krásně vystihnul. Nechtěl udělat sochu světců tak, jak je známe. Přál si vytvořit podobu skutečných poutníků, kteří v duchu Kristově nesou poselství. To je to důležité. Svatozář, kterou jsme zvyklí vídat v kostelích, to je už završení. V uměleckých dílech jde o ztvárnění světla. Ale k té svatozáři se musí dojít. Jak vidíme na tom sousoší, hezky bosky, pěšky. Teprve když člověk bude schopen to pochopit, bude i on následovat svaté Vojtěcha a Radima až k té pomyslné svatozáři. Vojtěch Adamec promlouvá svým dílem o zápase o člověka. Jeho svatý Vojtěch na Libici

vykračuje znovu každé ráno vstříc slunci do nového dne a svou pastýřskou holí nám ukazuje směr.

77 Biskup Vojtěch nemá berlu ani mitru, má jen poutnickou hůl a malý křížek, který pevně svírá ve své dlani. Tornu na boku, stejně jako jeho bratr Radim. Došli daleko, a hlavně tam přinesli velkou myšlenku.

Myšlenku, se kterou se sv. Vojtěch setkal v klášteře Monte Cassino a později při seznámení s hlasateli benediktinské reformy, tzv. clunyjského hnutí. Šlo o prohloubení duchovního života s důrazem na práci každého. V programových bodech mělo také snahu o uvolnění církevního života ze světských pout v protikladu k otonské politice. Vojtěch přijal tuto snahu za svou. A i to později patřilo mezi příčiny konfliktů s přemyslovskou mocí. On ukázal, že často opomíjená duchovní hodnota je ve skutečnosti nejcennějším bohatstvím, které člověka povznáší a zdokonaluje.

77 Když se na slavníkovském hradišti v Libici dívám do ostré řezaných tváří Vojtěcha a Radima, uvědomuji si, jak pořád platí to známé, že doma není nikdo prorokem.

Bohužel. To je ono poselství, které sv. Vojtěch jistě velice dobře pochopil. Poznám, že to je to naplnění Kristovo. Jak je to blízko Ježíšovu kázání v jeho rodném Nazaretě. Nadčasové. Prorok není vítán ve své otčině. To si sv. Vojtěch prožil mnohokrát. Proto musí odcházet, i když se nezřídka svého pastýřského poslání. I tam, kde se setkává s odporem a mnohdy dokonce s nenávisť, uvědomuje si jednu skutečnost. Že jemu svěřenou diecézi může spravovat také odjinud. Opustit to, co mu bylo svěřeno, znamená velikou obět. On to poslání přijímá. A pak se znovu vrací ke svému národu, který ho opět odmítá. Vžijme se do situace, kterou může prožít každý z nás. Chceme být prospěšní a ti, pro které chceme konat dobro, nás odmítají. Sv. Vojtěch neváhá přinést obět svého vlastního života. Myslím, že tahle obět je stále ne zcela doceněná. On sice umírá jako misionář, ale ve službě, jako pražský biskup.

77 V nedaleké Libici nad Cidlinou se rozezněl kostelní zvon. Neskutečné ve chvíli, kdy v husté mlze nevidíme skoro nic. Jenom obrysy hradiště z úsvitu našich dějin před námi a velký dřevěný kříž. To je symbolika.

To je to poselství, pro které byl Vojtěch ochoten položit svůj život. Neodpovídají-li lidé, odpovídá symbol toho, co on nese. To je to krásné. Abychom i my přes všechny těžkosti a nepochopení se snažili v tom poselství setrvat.

77 Na chvíli jsme opustili slavníkovské hradiště v Libici nad Cidlinou a zajeli do stejnojmenné obce. Kostel sv. Vojtěcha byl původně zasvěcený sv. Jiří. I jeho původ kladou mnozí badatelé do dob slavníkovských. Do dnešní doby se dochoval v goticko-empírové podobě. Vedle stojí fara. Je na místě bývalého chrámu Panny Marie, kde byl sv. Vojtěch pokřtěn a kde byl ve své nemoci zaslíben Bohu. Zarachotí klíče a vstupujeme. Já se vzpomínkou na bývalého poděbradského probošta Františka Lukeše. Kněze pevných morálních zásad, moudrého a laskavého. Právě sem přišel v roce 1955, kdy byl vystěhován z náhodské farnosti. Nepobyl tady dlouho, ale na Libici vřdyc-ky vzpomínal.

Jsmo tedy v kostele sv. Vojtěcha, vrací nás do současnosti Mons. Vladimír Hronek. Každou poslední sobotu v měsíci se tady shromažďujeme, někdy ve větším, jindy v menším počtu, abychom společnou obětí mše svaté prosili za nová duchovní povolání. Nověnu začínáme na svátek sv. Vojtěcha a pokračujeme až do prosince. Není důležité množství, ale upřímnost, vroucnost a hlavně vytrvalost. A já si dokonce troufám tvrdit, že účinek těch našich nověn se projevil nárůstem počtu bohoslovců z královéhradecké diecéze. To spatřujeme i u sv. Vojtěcha, když znovu a znovu usiluje o to, aby se křesťanské ideály uchytily. I když se setkává s nepochopením a odmítáním, jde stále za tou myšlenkou, aby křesťanství bylo skutečným bohatstvím pro všechny, kteří jsou ochotni sami sebe povznést.

⌚ Sousoší libických bratří

⌚ Modlitební shromáždění na pozůstatcích hradiště

77 Při pohledu na sochu v presbytáři kostela v Libici nad Cidlinou si maně uvědomuji, že právě sv. Vojtěch bývá uváděn jako autor nejstarších českých a polských duchovních písní. Dokonce prý i té nejznámější Hospodine, pomiluj ny, tedy Hospodine, pomiluj nás.

S největší pravděpodobností je sv. Vojtěch jejím autorem. A je to opět spojnice mezi jeho dobou a současností. I když jinak sv. Vojtěch poněkud zapadá ve srovnání třeba se sv. Václavem, tato píseň, která zaznívá při mnohých církevních událostech, nás alespoň ideově se sv. Vojtěchem propojuje. I když si mnohdy neuvědomujeme, co všechno on udělal.

77 Ono je to možná také o tom benediktinském Zachovej řád a řád zachová tebe.

Bez toho to ani nejde. Vezměte třeba velikost chrámu na hradišti. Ta je svým způsobem úchvatná. Vybudovat tak veliký chrám, to je záležitost věrnosti a vytrvalosti. Člověk, aby v tom opravdu setrval, si musí být vědom té přesahu hodnoty, která přetrvává věky. To bylo poselství sv. Vojtěcha. Hodnoty duchovní, které dávají člověku svobodu rozletu, krásy, bohatství. Všechno, po čem člověk touží, a hledá to všude možně jenom ne tam, kde to nalézt může.

77 Vracíme se zpátky na slavníkovské hradiště. Libice nad Cidlinou je opravdu výjimečné poutní místo. Myslí na dubnovou sobotu roku 2010,

kdy se právě tady zastavil Dominik Duka, když opouštěl královéhradeckou diecézi. V místě, kudy před lety přijížděl, se také rozloučil. V rodišti sv. Vojtěcha, aby v Praze usedl na jeho arcibiskupský stolec. O 13 let dříve, v roce 1997, shodou okolností také v dubnu, zakroužila nad libickým hradištěm helikoptéra, na jejíž palubě cestoval z Prahy na návštěvu Hradce Králové papež Jan Pavel II. Bylo to jeho výslovné přání, poklonit se památce sv. Vojtěcha a požehnat místo, kde se on i jeho nevlastní bratr Radim narodili.

Během roku přijíždí sem k základům dávného chrámu, kde byli Slavníkovci vyvražděni, poměrně hodně návštěvníků, i ze zahraničí. Bývá to většinou z Polska, kde mají lidé k sv. Vojtěchovi opravdu vřelý vztah. V duchu poutníků přijíždějí návštěvníci na kolech. Zajedou sem na hradiště, podívají se, některý setrvávají v tiché meditaci. Přicházejí i pěší poutníci. Libice nemá takový vzhlas jako některá jiná poutní místa, ale cestu sem si lidé znovu začínají nacházet. Chápu, že malá obec není turisticky atraktivním místem, ale její dějiny byly v desátém století pro naši historii rozhodující. Hlavní pouť máme samozřejmě v sobotu po 23. dubnu. Bývá opravdu velká, se vším, co k pouti patří. Rozbíhá se také již zmíněná devítiměsíční nověna, která se prostřednictvím sv. Vojtěcha a sv. Radima obrací k Bohu, aby jeho ideály se mohly uskutečňovat prostřednictvím těch, kteří uslyšeli

Kristovo volání. A budou chtít v duchu sv. Vojtěcha působit v dobrou a požehnanou pro druhé.

77 Potom uděláme ještě pár kroků až k místu, kde stávalo slavníkovské hradiště. Za sebou necháme sousoší svatých bratří. Člověk si ani neumí představit dobu, kdy tady Vojtěch se svými bratry a rodiči žil. Pohanství se stávalo minulostí, ale křesťanství teprve pronikalo do těchto končin. Problémem byl obchod s křesťanskými otroky, kněžská manželství a velmi rozšířený alkoholismus. Doba na jedné straně velmi tmářská, ale už vycházelo slunce kristianizace.

Právě proto, že to byl souboj mezi tmou a světlem, mohl by sv. Vojtěch být zábleskem naděje i v současné době, kdy mnohé pohanské znovu vystrkuje růžky. Snaha prozářit temnotu pohanství je vlastně také jeden z jeho odkazů. Konečně proto i velký kostel, faktické sídlo rodu. Tady byli vyvražděni Slavníkovci, tady stával u oltáře svatý Vojtěch, tady tekla krev slavného rodu. Kde jinde než tady by měl člověk pochopit, že hodnoty duchovní by měly mít prioritu před hodnotami materiálními, třeba konzumem, jímž se se vracíme k pohanství. Pokud chceme svatovojtěšský odkaz skutečně naplnit, tak duchovno, tady naznačené tím ohromným chrámem, by mělo dostat odpovídající rozměry i v našich časech.

Denně děkuju Pánu Bohu

Nad našimi hlavami září asteroid, který Mezinárodní astronomická unie pojmenovala po jeho objevení v roce 2003 jménem: 27978 Lubosluka. Loňský devadesátník **Luboš Sluka**, rodák z Opočna, se věnuje klasické, filmové a duchovní hudbě. Ačkoliv většinu života prožil ve svobodném povolání skladatele, působil i v několika významných funkcích. Byl dramaturgem Československé televize, šéfredaktorem Pantonu, předsedou Asociace hudebních umělců a vědců.

Moje setkání s Lubošem Slukou, který je od roku 1994 členem Pondělníků, skupiny sdružující nejstarší generaci českých skladatelů, začalo, jak už to tak bývá, vzpomínáním – na rodné Opočno, město jeho dětství a mládí. Narodil se tam deset let po vzniku samostatné republiky.

„Jaká byla prvorepubliková atmosféra městečka pod Orlickými horami?“

Samozřejmě úplně jiná, než je dnes. Prošel jsem sice před pár lety mozkovou příhodu, ale pamatuji si všechny sousedy, kteří bydleli v Dobrušské ulici, na velkém náměstí i malém náměstí. Městečko bez elektriny, vody, do roku 1936 bez kanalizace, to bylo Opočno mého dětství. Obě náměstí byla prašná, žádná dlažba, jakoby se tam zastavil čas. Rozvoj začal právě až za první republiky. Jasnozřivý Cyril Vaníček, dědeček Aloise Fišárka ml., vynikajícího filmového střihače, který byl v Opočně starostou od roku 1924 do roku 1944, plánoval obchvat města. Návrh renomovaného pražského architekta předpokládal, že stavět by se měly nové budovy v severním cípu, tam, kde je dnes Domov důchodců, a další nové budovy. A staré město, to zůstalo zcela zachované jako rezervace, staré opukové Opočno, a inspirovalo řadu umělců. Např. Švamberk velice okouznil Aloise Fišárka st., který namaloval své nejlepší obrazy, podle mého soudu, právě v Opočně. Ta část města ho fascinovala, stejně jako výtvarníky, kteří tam za ním přijížděli. Třeba Adolf Hoffmeister, také

on byl tím Švamberkem, tím podhradím, nadšený. Prosté, ale krásné bylo Opočno.

„Krajina dětství, ale také kraj jistoty a bezpečí ...“

„Fascinuje mě Český koutek v Kladsku, který se tam udržel 200 let. Odolal germanizaci, lidi si tam uchovali poezii, literaturu, zvyky, řeč.“

Věděl jsem o všem, co se kde šustlo. Měli jsme dům uprostřed náměstí. Navíc žil v Opočně dědeček, otec mé maminky, a ten byl skoro 40 let správcem zámku. Tam jsem vlastně jako kluk vyrůstal. Rodiče mívali hodně práce, tak tam mě a sestru „odkládali“. Nebo když měli něco večer, třeba divadlo, tancovačku, nebo šli do plesu. Pamatuji si všechny detaily, je to takový nesmírně krásný film z naprosto opuštěné budovy. Zámek dřív nebyl přístupný veřejnosti. Jeho majitel Josef Colloredo-Mannsfeld vstoupil do diplomatických služeb, nejprve jako atašé v Berlíně, potom v Paříži, a do zámku nikdo nesměl. Když tak musel přichodit zabouchat na bránu a dědeček buď otevřel nebo taky ne. To záleželo na něm, ale nebyl tam žádný turistický ruch. Obrovský zážitek pro mě byl, když přijela nějaká

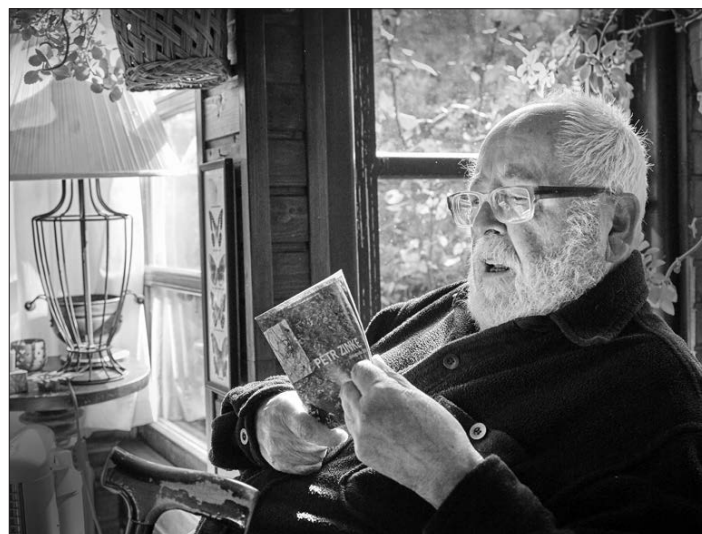
návštěva nebo vrchnost. Nebo když tam vozili obrovské bedny s trofejemi z Afriky i odjinud, co kníže pán, jak jsme mu říkali, posílal z ciziny. Josef Colloredo-Mannsfeld velice rád cestoval. Na počátku 20. století putoval do Afriky, zejména do oblastí dnešního Súdánu. Poté se vydal do Severní Ameriky, do Wyomingu a na Aljašku. Dědeček byl vždycky u toho, když se to rozbalovalo, a já samozřejmě jako kluk taky.

Nebo když byly hony, přijela šlechta, nádvoří bylo plné, hrála cikánská kapela, tak pro mě to byly úžasné zážitky. I ponocného jsem tam ještě zažil. Nastupoval za soumraku a obcházel až do rána. Měl vytyčenou trasu, kudy chodil s píchacími hodinami. Musel obejít všechny branky s klíčkem a v těch hodinách jím otočit. Ty hodiny měly takové bílé pásky, které dědeček nalepoval do knihy, aby měli kontrolu. Kdyby přišel zloděj, tak on přesně věděl, kde byl ten ponocný třeba ve tři ráno. Já jsem s tím ponocným mohl zvečera, tak do osmi hodin chodit. Trasa procházela celým zámkem, ale hlavně půdou, a to byly úžasné zážitky. Nesmělo se rozsvítit, aby světlo nevyplašilo případného zloděje. Ta půda je obrovská. Přes trámy tam byly schůdky a všude seděly sovy. To bylo jako v pohádce, já jsem byl úplně nadšený.

„Otec Luboše Sluky měl v Opočně vyhlášenou tiskárnu. A rodina tedy samozřejmě předpokládala, že ji syn po něm jednou převezme.“

(S Evou Zálesákovou při rozhovoru

(Skladatel se zajímá o veškeré dění

Tatínek těžce onemocněl tuberkulózou a deset let stonal. Já jsem od roku 1939 studoval v Rychnově nad Kněžnou reálné gymnázium, ale po pěti letech jsem školu musel přerušit a jít se vyučit tiskářem. Tatínek zemřel 1938, maminka potom závod vedla tzv. vdovským právem. A když jsem se tiskárnu chystal převzít, tak nám ji bolševik sebral. Mě to velmi bavilo, protože to je zajímavá práce, která má leccos společného s uměním. Tam se dělaly úžasné věci, vyráběly některé štočky. Nebo když chybělo písmeno, nějaká velká verzálka na plakát, tak se muselo vyryt, ale úplně přesně. Některé ty tisky byly nesmírně krásné, dělali jsme i několikabarevné. Takže mně se to líbilo, ale dělat jsem chtěl muziku. A to jsem nemohl, protože bylo třeba zachovat rodinnou tiskařskou dílnu.

Měla velikou souvislost s Hradcem Králové. Tam se narodil můj tatínek, měl jsem tam řadu příbuzných a můj dědeček Jan Sluka byl zaměstnán v biskupské tiskárně v Adalbertinu. Byl tam faktorem až do roku 1898, kdy se přestěhoval do Opočna, kde vybudoval tu krásnou tiskárnu. Na tehdejší dobu byla úžasně vybavená. Zejména, jak se pamatuji, nádhernými druhy písem. Měla tři tiskařské stroje a bohaté zázemí materiálu. Bylo tam plno všelijakých koncovek, štočků, všeho možného, ani nevím, kde to dědeček všechno sehnal. Za války k nám jezdil významný výtvarník František Muzika. Vedle rozsáhlé malířské činnosti se věnoval

grafice, ilustraci, typografii, karikatuře, výtvarné kritice a scénografii. Napsal dvě knihy o krásném písmu, které jsou jedinečné. Když viděl písma u nás v tiskárně, tak byl fascinován. Můj dědeček byl zřejmě velmi podnikavý a rozuměl tomu, takže nakupoval písma nová, v té době secesní. Nasbíral spoustu secesního písma. To ovšem časem vyšlo z módy, po válce převládl v typografii grotesk, tedy bezpatkové písmo, a secesní litery tam zůstaly ležet netknuté. Muzika, když k nám chodil a viděl ta veliká, nikdy nepoužitá plakátová písma, byl nadšený.

” Dílu Luboše Sluky, obracím pozornost k rozsáhlé a žánrově různorodé tvorbě, dominuje komorní hudba. Zejména violoncellová dosáhla světového ohlasu díky Pablu Casalovi, který ji uváděl na svých mistrovských kurzech. Hudba Luboše Sluky vědomě navazuje na nejlepší tradice klasiků 20. století, z českých hlavně na Leoše Janáčka, Josefa Suka a Bohuslava Martinů.

Můj tatínek byl vynikající muzikant-amatér. Byl obdařen krásným hlasem, zpíval bas, ale skutečně výborně jako profesionál. Zpíval třeba Zarembu v opeřetě Oskara Nedbala Polská krev. Byl, dnes bychom řekli, multiinstrumentalista. Nejlépe uměl hrát na flétnu a na housle. Když byl starší, hrával hlavně na basu nebo na pikolu a chtěl, abych já hrál taky. Začalo to houslemi. Chtěl mě učit sám, jenže měl moc dobrý sluch,

nesnášel falešné tóny, tak to se mnou nevydržel a těch houslí jsme nechali. Zavedl mě ovšem k místnímu kapelníkovi panu Petrovi a u něho jsem se učil na flétnu. Současně jsem od šesti let hrál na klavír. Maminka byla taky muzikantka, hezky zpívala a uměla hrát velice hezky na piano. V Opočně nebyla hudební škola, tak mě učila paní řídící Odvárková z Pohoří. Vzácná žena, nesmírně obětavá, hodná, trpělivá. Učila mě a sestru pravidelně v úterý a v pátek, vždycky celé odpoledne. Já dvě hodiny a sestra dvě hodiny. Mě to vůbec nebavilo, měl jsem úplnou nenávisť k tomu klavíru. Ale paní řídící Odvárková jezdila z Pohoří na naše hodiny na kole. Na dámském kole. A vždycky, když má sestra hrála, tak ona byla tak hodná, že mně to kolo půjčovala. Tak jsem ty dvě hodiny drandil na jejím kole, protože moji rodiče nechťeli, abych měl vlastní, abych se někde nepotloukl. Tak já jsem se těšil, že mě to kolo udrželo u piána.

Potom přišly varhany, po těch jsem moc toužil. V Opočně byl za války ředitelem kůru v děkanském kostele nezapomenutelný Josef Václav Kratochvíl. Musel obstarávat tři kostely, nejvíc obřadů bylo zvlášť o Velikonocích a Vánocích. K tomu svatební obřady, pohřby, denní májové pobožnosti a různé zájezdy do obcí opočenských farností. Tak mi začal snazší úkoly svěřovat. Že jsem mohl zahrát před kázáním třeba písničku. To šlo potom dál a dál, až jsem ho zastupoval. Když potom odešel po válce do Vrchlabí osídlovat

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Roberto Alborghetti

U stolu s papežem Františkem

Co má rád papež František? Kniha přibližuje, v jakém rodinném prostředí vyrůstal, kdo na něj měl vliv i kde má kořeny jeho nasazení ve prospěch chudých. V knize je také 36 receptů na jeho oblíbená jídla. Prostřený stůl je pro Františka znamením Božího požehnání i symbolem vzájemného přátelství a solidarity. 208 s., pevn. vazba, 449 Kč

Pavel Obluk

Milý Jidáš

Dopisy očitým svědkům velikonočního příběhu

Co viděli a jak se cítili svědci posledních Ježíšových dnů? A jak jeho příběh prožíváme my? Ať už jdeme vědomě za Ježíšem nebo jen tak procházíme okolo, dveře velikonočního příběhu jsou otevřené. 192 stran, brožovaná, 229 Kč

pohraničí, tak jsem nastoupil na jeho místo regenschoriho a setrval v něm až do roku 1948.

V rodinné tiskárně pracoval Luboš Sluka do roku 1950, kdy byla její činnost násilně ukončena. Odešel na Pražskou konzervatoř, kde získal absolutoria v oborech dirigování, bicích nástrojů a skladby. Akademii múzických umění následně absolvoval v oboru skladby a filmové a scénické hudby. Slibný se zdál být rok 1951, kdy ho za svého žáka přijal renomovaný hudební skladatel Arthur Honegger. Za asistenta zároveň další slavný skladatel z tzv. Pařížské šestky Georges Auric.

Moje teta žila v Paříži dlouhé roky, ta mně všechno zprostředkovala. Předala i moje skladby, podle nichž Arthur Honegger usoudil, že bych u něj mohl studovat. Byla zaměstnaná u Marie Sidonie de Smit Colorado-Mannsfeldové, která si ji tam v roce 1930 odvezla. Teta byla dcerou toho dědečka správce zámku. U paní kněžny, která si ji velmi oblíbila, byla zaměstnaná jako společnice, ne služebnice. Teta mně taky v Paříži zařídila byt s klavírem. Dva pokoje + kuchyň, stát by to nestálo ani korunu. Ale když jsem měl jet, tak mě z politických důvodů nepustili. Bral jsem to jako velikou prohru. Představoval jsem si, jak by bylo úžasné, kdybych tam mohl studovat! Naučil bych se francouzsky, dostal se někam do světa.

Do Paříže jsem mohl jet poprvé někdy v šedesátých letech. Za bolševika jsem nemohl vyjet nikam. Poprvé jsem se dostal do Polska na festival Varšavská jeseň. V roce 1958, když byla v Bruselu světová výstava EXPO, tak jsem dělal hudbu ke dvěma filmům, které tam dostaly ceny. Jela tam spousta muzikantů, i já jsem byl pozvaný, ale ještě v Praze mě vysadili z vlaku a nedovolili tam jet. Do Paříže jsem se pak dostal, když jsem psal hudbu k dobrodružnému TV seriálu Poklad na ostrově. Produkce pro Evropu byla v Paříži, tam se film taky stříhal, tak jsem tam musel jet. To mně nemohli odmítnout, ale bylo to neoficiální.

Když jsme u filmové hudby, nemohu nevzpomenout na populární snímky z konce 70. let: Pod Jezevčí skálou, Na pytlácké stezce a Za trnkovým keřem. Hlavními postavami je starý děda a vnuk z města, kteří k sobě hledají vztah v krásných šumavských exteriérech.

Ač jsem filmovou a scénickou hudbu vystudoval u profesora Václava Trojan, tak až do svých padesáti let jsem dělal jenom středometrážní filmy, kreslené, dokumentární nebo vědeckopopulární, ale nikdy celovečerní. Ani jsem po tom nijak zvlášť netoužil. K tvorbě filmové hudby jsem se dostal takovým zvláštním způsobem. A zase v tom hraje roli Opočno. Působil tam věhlasný, po celé Evropě uznávaný pěstitel lesů Hugo Konias. To byla persona grata, nesporně patřící k nejvýraznějším osobnostem našeho praktického lesnictví. Do Opočna za lesním radou Koniasem jezdili z východu i ze západu, a o jeho díle se měl natočit film. Protože byl patriot, řekl režisérovi: „*My tady máme v Opočně hocha, co studuje kompozici v Praze, nemohl by napsat tu hudbu on?*“ Pan režisér se zhrozil, protože nějakého studenta Sluku vůbec neznal. Ale byl to hodný a milý člověk, tak mně dal šanci. Přes prázdniny jsem tu hudbu napsal, on dal partituru lektorovat Václavu Trojanovi, a ten ji schválil. Režisér si mě oblíbil a hned druhý rok mně svěřil historický film o městě Táboře. No a tak jsem se dostal k filmu.

Práce na filmech s Gustavem Valachem a Tomášem Holým byla krásná. Bylo to takové pěkné téma, i když ne bůhvíjak dramatické. Lidi dnes musí mít pořád nějaké vzrušení, vraždy. A tohle byla krásná příroda, báječný kluk, ten Tomáš Holý byl skutečně mimořádná hvězda, ohromně nadaný. A taky skvělý režisér Václav Gajer. Hned jsme si padli do oka, velice jsme si rozuměli, on mi do toho nějak moc nemluvil. Nejdřív měl ke mně trochu nedůvěru. Štáb byl zklamaný, když se dozvěděli, že mám psát muziku, protože původně ji měl dělat nějaký slavný skladatel. Ale nakonec se jim to líbilo a potom jsem dělal s Gajerem vlastně všechny jeho celovečerní filmy. To byl

Divoký koník Ryn, Dva kluci v palbě, už ani nevím, jak se všechny jmenovaly. Potom jsem začal dělat s Otou Kovalem, to byl výpravný film pro děti Kočičí princ, ale filmy už déle než 25 let nedělám. Ačkoliv můj syn Jakub vystudoval filmovou režii.

” Řadě skladeb Luboše Sluky se dostalo mezinárodního ocenění. Ve světě to byla Moskva, Varšava, Vídeň, Cannes, La Plata, Milano. Doma Pražská konzervatoř, Český hudební fond, Panton, Ministerstvo kultury, Ochraný svaz autorský. Sám si cení především těch z rodného kraje. V roce 2008 získal čestné občanství města Opočna a v roce 2011 obdržel Cenu Mezinárodního hudebního festivalu F. L. Věka, pro který zkomponoval skladbu Meditace na téma a putování F. V. Heka.

Nejdřív jsem napsal několik opočenských písniček. O rybníku Broumaru, o opočenském náměstí, ale to byly spíš takové slágry. Potom, aniž bych nějak na to myslel, se objevila témata, která se k městu vztahovala potažmo. Byl to třeba obraz opočenského rodáka Františka Kupky Cesta ticha. Tím inspirován jsem napsal svou první varhanní skladbu Cesta ticha. Potom byla řada skladeb, zachycujících osudy našeho kraje. Vzpomínka na Ležáky, na kamenickou osadu vyhlazenou nacisty, to je symfonická freska. Následovala symfonická suita Z východních Čech. Varhanní Vigílii jsem chtěl

oslatit inauguraci nových varhan v Mariánském kostelíku v Opočně, premiéroval ji Václav Rabas. K poctě znovuvzkříšení kostela v Neratově jsem napsal Neratovskou mši, později ještě píseň Neratovská paní s textem Mons. Josefa Suchára. Pak Opočenskou mši, pro Dobrušku skladbu Meditace na téma putování F. V. Heka.

” I ponocného jsem tam ještě zažil. Trasa procházela celým zámekem, ale hlavně obrovskou půdou, všude seděly sovy, to byly úžasné zážitky.

A potom přišla moje láska Kladsko! Fascinuje mě Český koutek, který se tam udržel 200 let. Odolal germanizaci, lidi si tam uchovali poezii, literaturu, zvyky, řeč. Úžasné! Ta řeč je zvláštní, nesmírně půvabná, zejména zdobněliny jsou kouzelné. Věnoval se tomu Josef Štefan Kubín. Ten také zaznamenal několik původních písní kladských Čechů. Já jsem jim původně nevěnoval moc pozornosti, ale vrátil jsem se k nim po letech a na jaře 2013 napsal cyklus Kladských písní, které jsou originály původních lidových. Melodika zůstala netknutá, ale upravil jsem je trochu rytmicky, protože Kubín nebyl natolik muzikant, aby to dokonale

zachytil. Ale zaznamenal je věrně. Premiéru jsme měli u sv. Matouše nad Deštnou. Zpíval Jakub Hrubý, který pochází z Božanova, což je na Broumovsku, pár kilometrů od Českého koutku.

” Rodný kraj má Luboš Sluka hluboko v srdci. Však jsme se k našemu rozhovoru sešli na jeho chalupě v Plasnicích, což je malá osada nedaleko Deštného. Leží přímo na hranici CHKO Orlické hory.

Mně se zdejší krajina líbí svou vlídností, cudnou prostotou. Jsou tady nádherná místa. Lze podnikat krásné vycházky, po vrstevnici tady můžete jít kilometry, pořád je se na co dívat. Jsou tu milí lidé, rostou tu houby, jsou tu hezké lesy, mám to tady nesmírně rád. Já jsem na hory jezdil s velikou láskou už jako kluk z Opočna. Taky jsem chodil téměř pravidelně s tatínkem, který byl velký rybář, po Zlatém potoce. Vždycky jsme šli až nahoru do Kounova, a tak jsem poznával Orlické hory. My tady na té naší chaloupce žijeme už přes 40 let, vždycky celé léto tady pobýváme. Je tady klid, žádný obchod, hospoda, všechno se musí dovážet, ale ta pohoda. Denně tu pod nebeskou bání děkuju Pánu Bohu, že po té mé mrtvičce všechno dobře dopadlo. Já bych život nikdy neopravoval, nikdy bych se nevrátil. Prožil jsem toho dost. Pamatuju toho dost. Proto děkuju za každý den.

Eva Zálešáková)

Co znamená věřit (2)

(dokončení textu uveřejněném v Adalbertu 4/2019)

4. Život z víry

Víra je ze slyšení a je odpovědí na hlásání radostné zvěsti o tom, co Bůh udělal pro spásu lidí. Tímto hlásáním, které apeluje na pozornost, otevřenost a duchovní chápavost posluchače, je katecheze, kázání i teologie. Z vnějšku přicházející zvěstování však musí být doplněno vnitřním „slovem“, dotykem Boží milosti v srdci posluchače. V tuto chvíli se nabízí otázka, jak je to s malými dětmi? Jsou křtěny, ale nevěří. Jsou ještě moc malé. Odpověď církve je následující: Pro bytostné spojení s těmi, kdo je ke křtu přinášejí, mají účast na jejich víře. Je to jakési semínko víry, které je do nich vloženo vírou a touhou jejich rodičů, kmotřů i celé církve. Tato víra a touha církve je podle současné teologie rozhodující i pro spásu nepokřtěných dětí, které jsou též nepochybně objektem Boží spásné vůle.

Cesta víry je cestou konverze, cestou vedoucí pryč od mnoha rozšířených klišé a konvencí, stezkou, jež má cíl. Víra zahánění ze života pocit nesmyslnosti, nudy a prázdnoty a probouzí cit pro modlitbu, adoraci, naději a konkrétní službu. Víra a láska se k sobě mají jako kořen ke stromu, obě se navzájem potřebují, ovlivňují a podporují. Život z víry je opakem cynismu, nadřazenosti, lhostejnosti a egoismu. Víra má v sobě tendenci růstu. Víra církve během staletí roste, jak církev proniká do bohatství a obsahu zjevení. Víra jednotlivce zraje, pokud roste jeho náboženské vzdělání, tvořivě a odvážně žije své křesťanství a otvírá se darům Ducha svatého: moudrosti, poznání a rozumnosti. Víra přetváří nitro i život člověka.

Víra však může též chřadnout, až z ní zbudě jen jakýsi zbytek – názor, že Bůh existuje, že mluvil a že říká pravdu. Kolem tohoto residua je však už jen ignorance,

strach, lhostejnost či pýcha. Přesto – radi duchovní – není na místě touto paralyzovanou vírou pohrdat, neboť vždy může díky Bohu a spolupráci člověka dostat zpátky křídla důvěry a odhodlání a stát se opět vírou živou. Křesťanská víra rovněž musí čelit konkurenčním „vírám“: víře v pokrok, v medicínu, v technologii – obecně v možnosti od Boha emancipovaného člověka. Pro někoho je zase lákavá nabídka věštění, horoskopů, všelijakých léčivých kamenů a vůbec regres zpátky do pohanství. Výčet by mohl být dlouhý. Protože víra není souhlas s nějakou racionální evidencí, s čímsi do očí bijícím, ani není silou podsouvána zjevujícím se Bohem, člověk ji může poměrně snadno opustit; víru lze tedy ztratit. Situace dnešního člověka obklopeného sekulární mentalitou, agresivními médii a téměř kompletně odkřesťanštěnou společností není pro udržení víry snadná. Člověk může snadno upadnout do apatie, indiferentismu a agnostických názorů a nakonec mu zůstane ono české: „Něco nad námi musí být..., ale kdo ví, jak to je.“ Pastorační zkušenost mnohých však říká, že někdy je takzvaná ztráta víry vlastně ozdravnou krizí a začátkem nového lepšího hledání.

5. Víra a spása

Nabídka Boží ke spáse je zaměřena na svobodné přijetí ze strany člověka. Odpověď víry vytváří předpoklad pro přetváření křesťana k Božímu obrazu. Tento proces vrcholí v „trvalém pobytu“ v kolotání světla a lásky života Trojjediného, který zpravidla označujeme metaforou nebe. Jak je to ale s těmi, ptají se mnozí, kteří o této nabídce nevědí, a nemohou tedy na ni odpovědět vírou? Teologové předpokládají, že univerzální spásná vůle Boží apeluje na každého člověka, aby v něm probudila alespoň jakýsi počátek víry. Bůh mluví ke

každému v touze po štěstí a životě, kterou vložil do lidského nitra. Boží slovo zaznívá ve stvoření, dějinách a v lidské zkušenosti osvětlované světlem milosti. Mnozí míní, že Bůh podněcuje každé lidské srdce, aby se v rámci svých možností „zmobilizovalo“ k víře, třeba implicitní, tápavé a nejisté. Pokoncilní teologie konstatuje, že nekřesťanská náboženství jistě obsahují některé prvky, které mohou zakládat vztah víry ke Stvořiteli, Soudci a Spasiteli světa. V tomto širokém slova smyslu lze rozumět učení církve, že *víra je ke spáse nutná*. Díky Kristu mohou mít jistě určitou spásanosnou hodnotu i nekřesťanská náboženství.

Mezi těmito náboženstvími má křesťanství nejvřelejší vztah k židovství, ve kterém vidí svůj ušlechtilý kořen. Církev správně vidí v židech starší bratry ve víře. Církev kanonizovala posvátné texty Izraele a rozpoznala v nich dokumenty dosvědčující zjevení a přípravu na příchod Krista. Víra církve je tedy v jistém smyslu vírou židovskou a židovství Druhého chrámu základním historickým kontextem příběhu Ježíše z Nazareta. Platí to i naopak, i když to zní poněkud provokativně. Víra Izraele je v jistém smyslu křesťanská, jelikož je zaměřena na vtělení Božího Syna – naplnění naděje vyvolaného národa.

S vědomím respektu k významným postavám nekřesťanských náboženství i hlubokou úctou k velkým osobnostem judaismu je třeba pokorně a jednoznačně říci, že z křesťanské perspektivy *dosahuje víra v Boha své dokonalosti v Kristu*. Ježíš je ve své důvěryplné poslušnosti vůči Otci modelem a vzorem každé víry. Ježíš odevzdává ducha svému Otci, dobrovolně podstupuje utrpení a smrt, zbaven každé lidské pomoci. Ježíš je nepřekonatelným příkladem poslušného odevzdání, jež je korunováno vítězstvím, a tak přivádí k naplnění dějiny zachycené v židovském

Písmu. Veškerá touha dějin nachází v Ježíši své naplnění a vrchol. Teologové zdůrazňují, že ačkoli Ježíš jakožto vtělený Boží Syn neměl víru v tom smyslu jako ostatní lidé, představuje jedinečným způsobem poslušnost a důvěru, které jsou pro víru konstitutivní.

Křesťan se vztahuje k Ježíši Kristu jako ke své cestě, pravdě a životu a je přesvědčen, že *víra v Boha nachází své nejvhodnější vyjádření v křesťanství*. Pro křesťana jeho náboženství postavené na svědectví o Vzkříšeném a budované Duchem svatým nejlepším způsobem – jako žádné jiné náboženství nebo filosofie – představuje vnitřní život Boží, cíl lidské existence a cestu, která vede k věčnému životu. Křesťanství sestává z přijetí toho, co Bůh udělal pro lidi v Ježíši Kristu. Křesťanská víra, jak ji mnozí prožívají, staví věřícího do jedinečného vztahu, poznání a intimního přátelství s Bohem Spasitelem. Evangelium je tedy nazýváno poselstvím spásy. Křesťané jsou přesvědčeni, že zjevení Boha v Ježíši Kristu nejen naplňuje a korunuje židovství, ale též všechno, co je správné, pravdivé a skutečně životodárné v ostatních náboženstvích a filosofích. Proto je pochopitelné, že křesťanům jako nikomu jinému by mělo jít o dialog a o zprostředkování onoho „nesmírně cenného poznání Ježíše Krista“ (Fp 3,8).

Na závěr naznačme vztah víry a církve. Pohledem teologie je církev přes své

ekonomické starosti a společenské úkoly především prostorem víry. *Církev je domem víry*. Církev předává zjevení ve svých svatých Písmech, vyznáních, učení, liturgiích, životním stylem a umožňuje tak každé generaci najít cestu k víře. Církev se chápe jako Bohem chtěné a založené společenství, jehož hlavním úkolem je umožnit lidem víru v Krista, tuto víru opatrovat a podporovat. Církev má za to, že na způsob znamení prezentuje a má prezentovat ve světě víru svých členů a zvát ostatní k jejímu sdílení. Křesťané však sami přiznávají, že je toto znamení bohužel někdy poškozováno a zatemňováno slabostí a pohoršením, které se stávají pro druhé kameny úrazu na cestě víry.

Na úplný konec zopakujme se svatým Pavlem, že křesťané věří, že přes svůj nesmírný význam *víra zanikne* (srov. 1 Kor 13,1-13). Křesťanská víra je orientována na budoucnost – na setkání s Ježíšem Kristem, Spasitelem. Věčný život spočívá v jasném poznání Boha, které křesťanovi nyní mlhavě a z veliké dálky umožňuje víra. Blažení v nebi nepoznávají Boha na základě svědectví druhých či zprostředkované skrze znamení, ale bezprostředně, tak jak je sám v sobě. I když je Boží tajemství neproniknutelné a nikdo je nemůže zcela pochopit, nauka církve praví, že důvodem rajske radosti bude nazírání Boha přímo, už nikoli prostřednictvím víry.

ThLic. David Bouma, Th.D.)

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Sherre Hirsch

Ani Bůh prý není neomylný

Jak procházet osudovými změnami

Autorka přirovnává život k domu s mnoha místnostmi, do nichž můžeme vkročit teprve po překonání a zpracování příslušného prahu – životní křižovatky. K tomu je důležitý instinkt, omezit perfekcionismus, mít odstup a nadhled. Kniha potěší příběhy z newyorského židovského prostředí a je plná laskavého humoru. *Brož., 168 s., 299 Kč*

David Havelka, Kateřina Bartošová

Speciální sourozenci

Život se sourozencem s postižením

Sourozenecký vztah je jeden z nejdelších a nejintenzivnějších v životě. Kniha si klade za cíl pomoci čtenářům najít způsoby, jak případná negativa minimalizovat, a naopak vytěžit ze vztahu pro děti, rodinu, i odborníky co největší množství pozitiv. *Brož., 128 s., 225 Kč*

(Knižní tipy**Nakladatelství
Paulinky**

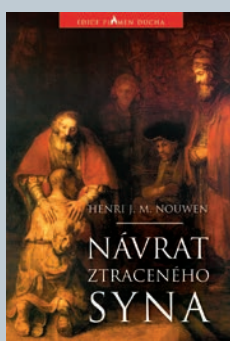
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Zofia Kossakova

Beze zbraně

Na pozadí křižáckých výprav do Svaté země se rozvíjí několik příběhů tehdejších představitelů náboženské, politické a kulturní Evropy a také méně známý úsek života sv. Františka z Assisi, který si svou radostí a odvahou získá srdce sultána a zachraňuje to, co se zdálo být ztraceno. *Váz., 440 s., 395 Kč*

Henri J. M. Nouwen

Návrat ztraceného syna

Témata návratu domů, přijetí a usmíření naleznou odezvu v srdci každého, kdo někdy poznal opuštěnost, sklíčenost, žárlivost či hněv. Výzva k lásce se ukazuje s novou přesvědčivostí jako to nejdůležitější poselství příběhu známého křesťanům všech dob. *Brož., 200 s., 229 Kč*

Nová řada besed v Biskupské knihovně

se znalci a příslušníky české šlechty

Biskupská knihovna v Hradci Králové po měsíční revizi knižních fondů opět obnovila své výpůjční hodiny pro veřejnost. Své příznivce a posluchače, po úspěšném ukončení řady besed s muzikologem prof. Stanislavem Bohadlem, srdečně zveme na novou řadu besed s názvem *Minulost a přítomnost českých šlechtických rodů*. Naším prvním hostem bude v pátek 17. května v 17 hodin v sále Balbínka Nového Adalbertina jeden z největších evropských genealogů aristokracie a každoroční vydavatel *Almanachu českých šlechtických rodů* doktor Martin Petiška, který je coby syn Eduarda Petišky i titulní postavou slavných otcových Martínkových pohádek – a pod uměleckým jménem Eduard Martin také spisovatelem velké žánrové šíře od úspěšných sci-fi románů po křesťanským čtenářům známou řadu o andělech, jejíž už třicátý díl letos vydává Karmelitánské nakladatelství. S naším prvním hostem absolvujeme úvod do historie a genealogie českých šlechtických rodů, a jistě zabrousíme i k jeho tvorbě a životu jeho slavného rodiče, mj. autora jedné z nejpřekládanějších knih české literatury, *Starých řeckých bájí a pověstí*.

Druhý host, který nás navštíví v pátek 14. června v 18 hodin, bude Děpold Czernin, příslušník hraběcího rodu, který je s českými dějinami spjat od 12. století. Potomek jediného katolického popraveného při slavné exekuci 27 českých pánů z roku 1621 i jednoho z posledních premiérů Rakouska-Uherska, po matce navíc potomek Lobkowiczů, bude moderátorem z Biskupské knihovny dotazován nejen na historii svého rodu, ale i na chvályhodnou aktivitu, již se v posledních letech zabývá. Jako dlouholetý majitel reklamní agentury

se totiž podepsal na vzniku aktivity Český Ježíšek, která usiluje o znovuzabydlení tradiční bytosti českých Vánoc v našem mediálním prostředí.

Zatím třetím hostem řady bude doktorka Jana Croj, kunsthistorička Umělecko-průmyslového muzea v Praze a kromě jiného i autorka několika publikací o historii a kulturních pokladech královéhradeckého biskupství. Budeme si vyprávět nejen o její práci, ale i o jejím francouzsko-belgicko-německém rodu hrabat a vévodů de Croj, který se součástí českých dějin stal v 19. století. Doktorka Croj, kterou mezi českou šlechtou zdobí titul princezny, si s námi přijede vyprávět ve čtvrtek 12. září v 18 hodin.

Tomáš Koloc)

Program besed

sál Balbínka, Nové Adalbertinum

- **pátek 17. května v 17 hodin**
doktor Martin Petiška,
jeden z největších evropských
genealogů aristokracie,
vydavatel *Almanachu českých*
šlechtických rodů
- **v pátek 14. června v 18 hodin**
Děpold Czernin, příslušník
hraběcího rodu, spjatého
s českými dějinami od 12. století
- **čtvrtek 12. září v 18 hodin**
doktorka Jana Croj,
kunsthistorička, autorka
publikací o královéhradeckém
biskupství.

[www.bihk.cz/pastorace/
biskupska-knihovna](http://www.bihk.cz/pastorace/biskupska-knihovna)

Velikonoční doba a smrt...

Tuto úvahu píšu ještě v košumberské léčebně během měsíce března. Na našem oddělení je nás asi 40 a vytváříme jakýsi mikrosvět, v němž se scházíme hlavně během společného jídla nebo procedur. Téměř každý den někdo po pár týdnech pobytu odchází domů a místo něho se velmi rychle objeví nový pacient, který s námi na nějaký čas sdílí naše společenství. S jednou paní jsme zde se svým již dvouměsíčním pobytem „patientskými seniory“ oddělení, a tak můžeme z určitého nadhledu vidět velkou proměnlivost našeho společenství, které se stává symbolem celého našeho života v tomto světě.

Při příchodu do léčebny nikdo z nás neví přesně, kdy se vrátíme domů, to určuje při rehabilitační vizitě ošetřující lékař, nevíme, kdo přijde nový, s kým budeme bydlet na pokoji a s kým budeme sdílet místo u stolu – je to zrychlený obraz našeho pozemského života. Narodili jsme se, nevybrali jsme si rodinu ani národnost, ani dobu, ani místo, kam přijdeme a není v našich rukou, kdy odsud odejdeme. Ovšem i zde platí, že odchod z tohoto světa – tedy smrt – není nic jiného, než odchod domů...

Měsíc květen souvisí s obdobím Velikonoc, a to nám nabízí jedno zvláštní, a přece zásadní téma: Ježíš za nás zemřel. „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (Jan 3,16). Bůh obětuje svého Syna, abychom my mohli žít...

A miluje vůbec Otec svého Syna? V následujících biblických textech bychom o tom mohli začít pochybovat – jako třeba v textu z Getseman, kde Ježíš prosí: „*Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.*“ (Lk 22,42) – a Otec kalich utrpení neodňal – naopak: učedníci utekli a on na vše zůstal tu noc sám. A pak: „*Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*“ (Mt 27,46)

I zde Ježíšovo volání na kříži zůstává bez odpovědi Otce. A přece těsně přes smrti: „*Ježíš zvolal mocným hlasem: Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha. Po těch slovech skončil.*“ (Lk 23,46) – Ježíš o lásce svého Otce nepochyboval.

Věřme, že o Boží lásce k Synu nepochybovala ani Panna Maria, která stála pod křížem – i když nemohla vše chápat.

Bůh Otec miluje svého Syna, skrze něj zachránil milovaný svět – v něm se daruje člověku a v něm se člověk stává Božím synem a dcerou. V spaseném člověku je oslaven Boží Syn.

Bůh miluje člověka ve všech fázích jeho života, i v bolestech i v okamžiku smrti.

Ale přece jen - stačí nám při smrti někoho blízkého vědomí, že Bůh zemřelého miluje a vzal si ho k sobě? Co když je to náhlá smrt? Co když je to smrt dítěte? Co když jsme se tolik modlili za jeho uzdravení? Co když nám tak bolestně chybí?

Je jasné, že po smrti blízké osoby zůstane v našem životě prázdné místo, je to nezhojená rána, která bolí, stýská se nám,

máme pocit, že ten člověk každou chvíli musí otevřít dveře a vrátit se. Bolí nás pocit jakési definitivy...už nikdy společná dovolená, společné Velikonoce, společné zážitky a rozhovoryto pochopí jen ten, kdo si to prožil....A tak je v pořádku, když člověk nějaký čas truchlí, potřebuje se vyplakat – věrme, že to potřebují obyčejní lidé i světci. Ti, kteří chtějí nějak pomoci, povzbudit, udělají nejlépe, když budou mlčky nablízku a sdílet bolest druhého (viz přátelé Joba).

Vše má svůj čas. Ježíš přešel během tří dnů od smrti k novému životu. Apoštolové potřebovali delší čas na to, aby uvěřili, že nic nekončí, ale vše teprve začíná. Podobně i my tváří tvář smrti potřebujeme čas, abychom mohli s pokojem v srdci říci jako Job – „*Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.*“ (Job 1,21)

Ostatně vše směřuje k jednomu cíli. A poselstvím tohoto velikonočního období je nezničitelná důvěra v to, že poslední slovo bude mít milující Bůh a smrt není nic jiného, než návrat DOMŮ...

Síla modlitby zůstává

MUDr. Michal Hrnčiarik je trvalý jáhen, byl jmenován Českou biskupskou konferencí předsedou Katolické asociace nemocničních kaplanů v České republice. Pracuje jako lékař na Plicní klinice Fakultní nemocnice v Hradci Králové a také pro Domácí hospicovou péči při Oblastní charitě Hradec Králové. **MUDr. Dana Hrnčiariková** pracuje na III. interní gerontometabolické klinice FNHK. Hrnčiarikovi mají tři malé děti a bydlí v obci poblíž Hradce Králové.

„Oba jste si zvolili jako životní povolání službu lékaře. Je to povolání důležité, potřebné, krásné, má svá úskalí, ale i své radosti. Proč jste si vybrali právě toto povolání, co pro vás znamená, čím vás obohacuje a čím vás naplňuje ve světle křesťanské víry?“

U nás obou rozhodnutí stát se lékařem bylo již od dětství, i když tehdy bez reálné představy, co toto povolání vlastně obnáší, co tomu člověk musí obětovat. Pokud se ptáte na motivaci, proč jsme rozhodli stát se lékaři, tak jednak je to povolání velice zajímavé, propojují se zde teoretické znalosti z různých oborů a je nutná i manuální zručnost. Dále pak bylo neméně důležitou motivací snaha pomáhat lidem

v těžkých chvílích jejich nemoci. Jistě jsme rádi, pokud se naši pacienti vracejí z nemocnice zdraví domů, ale bohužel velice často se setkáváme se závažnými onemocněními, které končí úmrtím pacientů. Tehdy alespoň jsme vděční za to, že se podaří pacienta i jeho rodinu důstojně doprovázet v jeho posledních chvílích. Z pohledu věřících křesťanů toto naše doprovázení vnímáme jako základní projev křesťanské lásky, tak jak to Ježíš ukazuje v podoběnství o milosrdném Samaritánovi.

„Přicházejí k vám lidé se svými trampotami, zdravotními obtížemi. Každý, kdo pocítí tíhu nemoci, zneklidní. Máte ale dojem, že může lékař, anebo ještě

lépe, jak může lékař člověka v takových chvílích potěšit, povzbudit, i když někdy není zvlášť velká naděje na úplné uzdravení, anebo dokonce když perspektivy této nemoci nejsou útěšné?“

Jako nejzásadnější s ohledem na již mnohaletou praxi u lůžka pacienta považujeme, aby pacient cítil, že jsme tu skutečně pro něj, že ho respektujeme i s jeho chybami, že máme čas a zájem mu naslouchat a že ho chceme skutečně doprovázet i v jeho vážné situaci. Když není naděje na uzdravení, tak se snažíme pacienta motivovat ke krátkodobým cílům - návštěva rodiny, narození vnuka či jeho svatba nebo promoce, usmíření s blízkým člověkem... tak, aby pacient

ještě nacházel smysl života v jeho těžké nemoci.

„ Pane doktore, vykonáváte svou službu zároveň jako jáhen. Přijal jste toto svěcení už jako otec rodiny, otec tří dětí a církev je ráda, že mezi lékaři jsou i věřící, a dokonce i takoví, kteří se angažují víc v životě církve. Co pro vás znamená tato nová skutečnost?

Jáhenství vnímám především jako posilu v mém povolání lékaře, onkologa, který se skoro denně setkává s umírajícími. Vztah k Bohu, modlitba, pravidelná blízkost eucharistie mi pomáhá zvládnout náročné situace, které toto povolání přináší.

„ Paní doktorko, co byste doporučila našim seniorům v jejich životním údělu stáří, které někdy nebývá zvlášť radostné? Člověka opouštějí síly, vidí svět očima tak, že už přece nemůže dělat to, co dělal, někdy je i vyřazen z povolání a svět o něj nemá takový zájem, jak by si přál, protože podle mínění dnešního světa už staří lidé svět nijak neobohatí a nemají čím do něho zasahovat. Čím byste je povzbudili, potěšili a co jim můžete doporučit?

Život v každém jeho okamžiku, tedy i ve stáří, má smysl. Životní moudrost stáří a bohaté zkušenosti vyššího věku mají mnoho co nabídnout i dnešní mladší generaci zejména v oblasti morálních hodnot a vzájemných vztahů. Ve stáří je důležité, pokud to je jen trochu možné, zůstat aktivní nejen po stránce fyzické, ale zejména duševní a duchovní.

„ Je možné prožívat stáří se všemi jeho obtížemi, náročnostmi a kříži jako dar, jako novou skutečnost, kterou může člověk obohatit sebe, ale i druhé, a jak může starý člověk oslavovat Pána Boha a potěšovat i jiné?

I když odcházejí síly, vždy zůstává síla modlitby, kterou starý člověk může být velmi přínosný nejen sobě, své rodině, ale celému světu.

„ Jak obohacuje křesťanská víra váš rodinný život s výchovou tří dětí a jak

nesete skutečnost svého otcovství a mateřství spolu s lékařským povoláním? Jak se to dá obojí dobře spojit?

V této uspěchané době jsme vděční, že se skoro každý den vždy navečer sejde společně u stolu, kde spolu s dětmi den zakončíme společnou modlitbou a poděkováním. To, že jsme oba lékaři, je výhodou v tom, že lépe chápeme pracovní starosti partnera, že tolerujeme jeho přesčasy, a také že si můžeme navzájem poradit. Jistě je to neustále balancování času mezi prací a rodinou, což nelze zvládnout bez vzájemné spolupráce.

„ Je víra v Pána Boha také i vaší silou, oporou a nadějí v náročných situacích, do nichž vás lékařské povolání také někdy i přivede, zvlášť když musíte rozhodovat ve vážných chvílích života druhých?

Pro nás oba je víra v Pána Boha oporou nejen v našem náročném povolání, ale i v běžném životě, tedy v životě celé naší rodiny.

S manželi Michalem a Danou Hrnčiarikovými rozmlouval
Mons. Josef Socha

TATA BOYS & FILHARMONIE

Hradec Králové

Klášter Broumov – Open Air

21. června 2019 v 19:00

Jedinečná hudební událost léta, která se nebude opakovat! Open air v klášterní zahradě.
Hosté: **Clarinet Factory, Eliška Buociková Band**

Vstupenky:
490 Kč – předprodej: online www.smsticket.cz | kasa broumovského kláštera
590 Kč – vstupenky na místě

Moje návštěva chrámu

Úvahy **studentů Gymnázia Suverénního řádu maltézských rytířů** ve Skutči

Boží chrám máme přímo v sobě, je potřeba jen otevřít srdce

Měl jsem možnost být přítomen v kostele na Předhradí a to na smutečním obřadu. Paní, co umřela, byla babička mojí švagrové. Člověk by si řekl, že to s ním po takové řadě pohřbů, co má za sebou nemůže nic udělat, ale opak je pravdou. (Abyste pochopili, měsíčně se účastním minimálně jednoho někdy i více pohřbů, protože hrají ve smuteční kapele. Za tu dobu jsem si dokázal udělat nějakou tu emoční obranu, ale v tu chvíli byla pryč.)

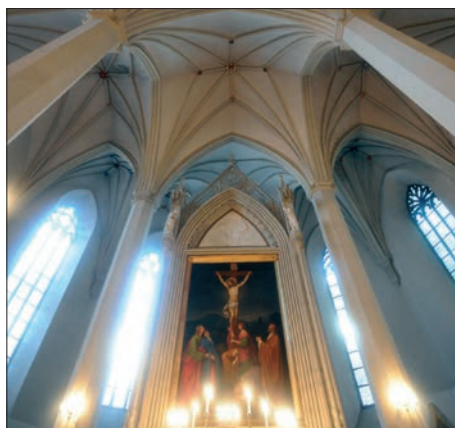
Možná tomu přispělo i to, že můj bratr četl údaje o zesnulé. Člověk nedokáže zůstat chladným, pokud vidí trpět ty, na kterých mu záleží. Tam nebyla cítit nenávisť, zášť nebo kterákoliv jiná záporná emoce. Co tam skutečně bylo cítit? Láska. A to všude. Obřad byl krásný! Během něj byla cítit opravdová Boží přítomnost. V tu chvíli jsem tak nějak věděl, že její duch se dostal do nebeského království.

Byla to jen jedna návštěva chrámu, jenom jedna. Ale zanechala ve mně něco, co vlastně ani nedokážu popsat.

Když tak přemýšlím nad návštěvou chrámu, tak nemohu taky opomenout návštěvu chrámu osobního. Tedy chrámu, který je přímo v nás. V chrámu našeho života. Ono je sice krásné navštívit chrám, kde je nám Bůh nejbližší... Ale podle mého názoru nejdůležitějším chrámem, kde má Bůh přebývat, jsme my sami. Jak k nám má Bůh promlouvat v kostele, když pro něj nemáme místo uvnitř sebe? Jak nás může zahlcovat láskou, když my se mu bráníme?

Je důležité si skutečně uvědomit, zda máme otevřené srdce k tomu, aby mohlo být naplněno někým speciálním, jako je Bůh. A zároveň zda jsme připraveni se mu odevzdat a žít životem jemu milým. To je ten nejtěžší ale zároveň nejjednodušší úkol v našem životě. A to je na tom to neuvěřitelné. Občas se zdá, že je zapotřebí dělat tolik, když vlastně stačí tak málo. A to vlastně není pouze otázka víry. Chrámem se stáváme každý. Pro koho a pro co, je naším rozhodnutím.

Tomáš Kyncl)

Kostel je pro mě obvyčejné místo, ale chodím tam ráda

Jediný chrám, který jsem navštívila, byl kostel. Je pravda, že jsem měla příležitost se podívat i do minaretu, který se nachází v Lednici. Jeli jsme k němu na lodi, ale neměla jsem ani chuť se tam jít podívat. Je to sice krásná stavba, ale nelíbilo se mi, že je to islámská stavba. A tak jsem se rozhodla tam nejít. A další důvod, musela bych si to zaplatit.

Když jsem na dovolené, ráda se chodím dívat na hrady a zámky, které jsou v okolí.

Každý takový hrad či zámek má svojí kapličku a mně se to líbí. Je to jeho součástí. Líbí se mi na kapličkách, jak jsou krásně zdobené, podle toho v jakém jsou stylu např. v baroku, renesanci a tak dále. Má to své kouzlo. Byla jsem například v kapličkách v Sychrově a v Hrubém Rohozci, kde jsem k tomu měla i přednášku.

Ve Skutči je taky moc hezký kostel Nanebevzetí Panny Marie. Kostel u nás je velký. Do skutečského kostela chodím, když je ve škole mše. Je ale pravda, že tam nechodím pravidelně. Nejsem věřící a tak mě to k tomu moc netáhne. Na našich školních mších se mi ale líbí, že tam moji spolužáci zpívají. Pamatuji si ale, že když jsem šla poprvé na školní mši, byla jsem docela mimo. Nevěděla jsem, co mám dělat. Do teď si pamatuji, že když se klečelo, stálo, modlilo, byla jsem úplně vedle. Raději jsem se snažila stát a moc nevynikat. Naštěstí jsem tam ale měla spolužáky a zjistila jsem, že ti na tom byli stejně jako já, alespoň někteří. Další šok pro mě byl, když mně tam lidé začali podávat ruce. Nevěděla jsem, co jsem měla dělat, a tak jsem jim podala ruku taky. Bylo to pro mě divné. Byla to moje první mše.

Teď když jdu do kostela na bohoslužbu, snažím se jít si s kamarády sednout nahoru. Tam mě nikdo nevidí a necítím se divně. Víím, že je to pro hodně lidí důležité místo. Pro mě je to ale obvyčejné místo, kam se chodí věřící vyzpovídat, pomodlit a uklidnit. Při exkurzi se školou jsem zjistila, že toho hodně nevím. Ztrácela jsem se ve věcech, jak se jmenují a jak se používají. A s tím mám problém i teď. Přesto se mně návštěva kostela líbí, protože se ráda dozvídám i něco nového.

Jana Vítová)

OBLASTNÍ CHARITA V ÚSTÍ NAD ORLICÍ VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

BENEFIČNÍ TALK SHOW

ZBIGNIEWA
CZENDLIKA

POSTEL HOSPODA KOSTEL

foto: Richard Klíčník

Součástí pořadu je autogramiáda stejnojmenné knihy.

Roškotovo divadlo, Ústí nad Orlicí
30.5. 2019 v 19:00

vstupné 290 Kč

předprodej vstupenek: www.klubcentrum.cz (online+pokladna), Informační středisko

VÝTĚŽEK Z BENEFICE BUDE URČEN NA NÁKUP TERÉNNÍHO AUTA PRO DOMÁCÍ HOSPIC ALFA-OMEGA

Akce se koná pod záštitou starosty města Ústí nad Orlicí Petra Hájka

informace na: 734769713

Obsahem Talk show "Postel hospoda kostel" je vyprávění příběhů ze Zibiho osobního, kněžského i jiného života..., podané humorem jemu vlastním.

DOMOV SVATÉHO JOSEFA

MÁM SKLERÓZU, ALE OKNO NEMÁM

V létě vedro, v zimě zima. Stará okna nejsou prima.

POJĎME TO ZMĚNIT!

Protože i lidé s roztroušenou sklerózou si zaslouží důstojné bydlení. Protože 100 let stará okna v Domově sv. Josefa jsou v havarijním stavu a jejich odchod do penze je nevyhnutelný.

**ADOPTUJTE SI OKNO A DEJTE NEMOCNÝM
ROZTROUŠENOU SKLERÓZOU ZÁZEMÍ
OPRAVDOVÉHO DOMOVA!**

Darujokno.cz

č.ú.: 267509412/0300, VS: 7310

DUHA slaví 10. výročí

Hořický kostel Narození Panny Marie a Biograf na Špici zaplnili v pátek 29.3. příznivci Domácího hospice DUHA. Oslavu 10. narozenin hořického Domácího hospice DUHA připravil jeho tým ve velkém stylu.

Ač stáli jeho zakladatelé manželé Jana a Pavel Sieberovi na jeho počátku prakticky s prázdnými rukama, podařilo se jim nakonec s jejich týmem „vydolat ze země“ velkolepé dílo. „Dostávám občas otázku, proč se právě hořické DUZE dostává zvláštní podpory, přestože jsou v naší diecézi další dobré projekty obdobného zaměření. Moje odpověď zní vždy takto. Domácí hospic DUHA neúnavně a vynalézavě hledá cesty, jak nemocné, trpící a umírající přiblížit ke Kristu, jak zabezpečit nejen jejich tělo, ale jak jim i jemně nabídnout pomoc pro jejich duši. A protože toto vše mají v DUZE promodlené a postavené na eucharistii a hluboké mariánské úctě, daří se jim to. A to i ve chvílích, kdy se zdá, že není žádná naděje. To je potenciál DUHY, zde vidím a věřím, že jde o dílo Boží“, řekl v pátek 29.3. při odpolední slavnostní bohoslužbě v hořickém kostele Narození Panny Marie diecézní biskup Jan Vokál.

Další program oslavy se následně odehrával v Biografu na Špici, kde jednotlivé výstupy gratulantů zpestřila čtveřice mladých cellistů z hudebního tělesa Prague Cello Quartet. Mezi pozvanými hosty a řečníky byl i starosta Hořic v Podkrkonoší Aleš Svoboda, který prohlásil, že se hospic Duha stal jedním z atributů Hořic, a že si na začátku jeho působení nikdo nepomyslel, kam až se se svojí prací dostane.

„Moje žena Jana na začátku naší snahy vybudovat v Hořicích domácí hospicovou péči řekla, že Hořice jsou nejen městem kamenné krásy, ale také městem kamenných srdcí. Jsme rádi, že dnes můžeme o těchto srdcích říci pravý opak“, řekl na podiu ředitel hospice MUDr. Pavel Sieber, který poděkoval všem sponzorům a institucím podporujícím činnost hořické DUHY.

(Pozvánka

TOK – Týden otevřených kostelů

V týdnu od 19. do 26. května 2019 proběhne v Hradci Králové již šestý ročník projektu Týden otevřených kostelů. Formou koncertů, workshopů, přednášek a divadelních představení chce křesťanství současnému člověku nabídnout svou krásu a jedinečnou atmosféru sakrálních prostor, jako i je jeho hlavní osobnost, Ježíše Krista a hodnoty, které přináší. Pořadatelem projektu je skupina křesťanů z Hradce Králové pod záštitou Královéhradeckého biskupství a Města Hradec Králové. Zakladatelem projektu je P. Jan Linhart.

Tématem Týdne otevřených kostelů 2019 je Radost. Papež František ve své apoštolské exhortaci Evangelii Gaudium zve, abychom se navrátili ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem. Toto pozvání je adresováno všem lidem. Z této radosti, kterou dává Bůh, není nikdo vyloučen a každý ji může zakoušet uprostřed maličkostí všedního života. Radost zůstává alespoň paprskem světla, který se rodí z jistoty, že jsme nekonečně a nadevše milováni. A tuto pravou radost si nechceme ponechat jenom pro sebe, ale chceme se o ni dělit s ostatními.

Hosty letošního ročníku jsou: Marek Orko Vácha, římskokatolický kněz, teolog, přírodovědec, pedagog, spisovatel; Jiří Stivín, jazzový hudebník, multiinstrumentalista, skladatel a Ing. Zdeněk Lukeš, architekt.

V průběhu celého týdne probíhá interaktivní program pro školy v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Cílem je přiblížit dětem srozumitelnou a zajímavou cestou účel kostela.

Více na www.tyden-otevrenych-kostelu.com a FB: tokhk.

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

■ 15. 5. 2019

Akademie pro aktivní třetí věk

Třetí ročník formačně-vzdělávací akce pro seniory, tentokrát na téma: „Jak se v seniorském věku udržet v duchovní, duševní a fyzické pohodě.“ Akce se koná v Hradci Králové v Novém Adalbertinu.

■ 17.–24. 8. 2019

Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt, Janské Lázně

Prázdninový pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt (pro prarodiče, rodiče a děti) s bohatým programem proběhne v Marianu v Janských Lázních.

■ 3.–6. 9. 2019 Manželské setkání seniorů, Janské Lázně

Setkání pro manžele v seniorském věku, jehož cílem je prohloubení manželského soužití a posílení víry. Akce se uskuteční v Marianu v Janských Lázních.

■ 7. – 16. 9. 2019

Duchovně-odpočinkový zájezd do Medjugorje s pobytem u moře na Makarské riviéře a výletem do Dubrovníku

Duchovně-relaxační zájezd, který nabízí duchovní program v Medjugorje, odpočinek na Makarské riviéře v Chorvatsku a výlet do Dubrovníku a na další zajímavá místa. Zájezd je pouze s jedním nočním přejezdem (zpět). Duchovní doprovod zajistí P. Mgr. Jan Kunert.

Kontakt: Velké náměstí 32, 500 03 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, 737 215 328, 734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz www.dcskhk.cz, www.simeon.cz

Senioři mají podle Mons. Rouska pro seniory větší pochopení než mladší generace už jen pro to, že sami dobře vědí, jak bolí stárnoucí kolena; foto: Pavel J. Sršeň

Senioři mohou pomáhat seniorům

Diecézní centrum pro seniory připravilo pro zájemce z řad seniorů **seminář o dobrovolnictví v domově pro seniory.**

Setkání se uskutečnilo ve středu 13. 3. v Novém Adalbertinu v Hradci Králové. Účastníci si vyslechli příspěvky na téma Prožívání seniorství z terapeutického pohledu či Dobrovolnictví v domově pro seniory. Hostem setkání byl mimo jiné i Mons. Pavel Rousek, biskupský vikář pro diakonii, který je členem týmu Domácího hospice Duha.

Podle Pavla Rouska mají senioři výhodu v tom, že mohou trávit více času v kontemplaci, tedy v radosti a děkování Bohu za maličkosti všedního dne, které jim jsou dopřány vidět a zažít.

„Zdraví a aktivní senioři by neměli trávit svůj čas jen doma nebo na svých zahrádkách. Měli by se podívat za hranice svých domovů a snažit se vidět potřeby druhých lidí. A o to nám na tomto kurzu jde. Aktivovat seniory pro službu seniorům, kteří jsou na tom se svým zdravotním stavem hůře. Vlastně jde vzájemnou pomoc obou stran. Ti zdraví nezakrní u televize, přičemž těm nemocným mohou významně zpříjemnit život. Obě strany pak mohou život prožívat v plnosti“, řekl k semináři Mons. Pavel Rousek.

Večer pro Broumovsko

Před patnácti lety založili manželé Jan a Marcela Školníkoví neziskovou společnost **Agentura pro rozvoj Broumovska**. Zdevastovaný broumovský klášter je zachráněn a každoročně z něho vychází zajímavé projekty.

Jedním z těch stěžejních bude **7. 6. Dobročinný večer pro Broumovsko** – společenská benefiční akce, jejíž výtěžek putuje na podporu místních projektů v grantovém programu Máme rádi Broumovsko. Na Dobročinný večer naváže hned druhý den atraktivní veřejná ochutnávka nejlepších českých a moravských vín ze Salonu vín ČR. Ochutnávky se účastní i Marek Babisz, hlavní sommelier Salonu vín ČR. Ten mimo svou stálou expozici na zámku ve Valticích představuje veřejnosti vína externě pouze jednou v roce, a to právě v Broumově.

Pokud chtějí děti studovat v zahraničí, mohou se o to pokusit i skrze **stipendium v grantovém programu Amos – Vzdělávací fond Broumovska** a sny se mohou splnit... Amos funguje pod taktovkou společnosti Pro rozvoj Broumovska už

třetím rokem a jeho cílem je umožnit mladým, nadaným a motivovaným lidem s vazbou na Broumovsko vydat se na cestu za poznáním, spojenou se získáním zkušenosti v zahraničí. Žádost je nutné zaslat je 31. května 2019.

I v letošním roce pokračuje projekt **Příběhy našich sousedů**, který přibližuje vzpomínky pamětníků po celé České republice. Ve spolupráci s Maiwaldovou akademií Vzdělávacího a kulturního centra Klášter Broumov se už podruhé zapojili žáci a studenti z Broumovska, kteří tyto vzpomínky zaznamenávají.

„*Díky dětem vznikne šest videonahrávek a dvě audio-nahrávky o pamětnících z Broumova, Teplic nad Metují a Police nad Metují. Letošní příběhy vyprávějí například o osídlování pohraničí, okupaci*

Československa, nebo kolektivizaci. Na celém projektu je zajímavé propojení týmů ze základních škol, gymnázia a ZUŠ, chtělo to trochu odvahy a vysvětlování, ale ukázalo se, že rozdílný věk, nestejná úroveň znalostí historie nebo práce se stříhem a kámerou nejsou překážkou, spíš vzájemnou inspirací a motivací v projektu. Od toho se odvíjí i hodnocení jednotlivých týmů při závěrečné prezentaci a pro mě je vítězem každý tým, který dotáhne svůj projekt do konce,“ sdělila koordinátorka Pavla Semeráková z Maiwaldovy akademie.

Také letošní ročník letního **festiválu klasičké hudby** v unikátních prostředí broumovských kostelů Za poklady Broumovska připravil pro návštěvníky od června do srpna deset koncertů.

Více o na www.klasterbroumov.cz

V Chrudimi si zasadili farní les

Muž, který sázel stromy, inspiroval chrudimské farníky k tomu, aby se po vzoru příběhu ve stejnojmenné knize Jeana Giona pokusili osázet nevyužitý pozemek, který farnost získala.

Do soboty 16. 3. se jednalo o zdivočelý sad v lokalitě Tři Bubny, který by měl nyní postupně získat tvářnost hospodářského lesa. „*Z podzimního sběru žaludů nám jich dost zbylo. A protože jsme díky pozemkovým úpravám získali parcelu, ač jako les nevypadající, coby lesní pozemek však vedenou, rozhodli jsme se z ní opravdu les udělat*“, popsal zcela netradiční akci, jež přinese užitek příštím generacím, lesník Pavel Starý, který je zároveň i ředitelem Diecézních lesů Hradec Králové.

Aby se farníci naladili k seti žaludů dubu letního, sešli se v pátek večer na faře k projekci filmu Muž, který sázel stromy, po němž si s Pavlem Starým o živém organismu zvaném les povídali. „*Příběh muže, který sázel stromy, je úžasný. Hlavně v tom,*

že popisuje skutečné události, že nejde jen o nějakou básnickou licenci. Na příběhu je vidět, jak dlouhodobé a houževnaté úsilí jednoho osamocенého člověka může přinést ovoce. Na každém člověku tedy záleží! A je to ryze křesťanské pojetí“, řekl k filosofii knihy trvalý jáhen Pavel Starý.

Sobotní dopoledne bylo již ve znamení výsevu dubových semen. Všichni dobrovolníci s mošnicemi a kapsami plnými žaludů se postavili do řady a jednotně postupujíc dávali zhruba po půl metru vždy několik dubových plodů do jedné jamky. Celkově jich bylo do země vloženo na dvacet tisíc. „*A teď nezbyvá než čekat, kolik jich během dvou let vzejde*“, uzavřel celou akci Pavel Starý.

Věda, víra, skauting ve Skutči

Skautský seminář s názvem Věda, víra, skauting přivítal v sobotu 23. 3. řadu známých českých osobností – přeživší holocaust Michaelu Vidlákovou, kněze Marka Orko Váchu, badatele Jiřího Padevěta či poslance Marka Výborného.

„Jsme rádi, že dokážeme oslovovat významné hosty, kteří jsou ochotní k nám přijet. Skuteč je přeci jen menší město než Praha a Brno“, řekl organizátor Martin Pavliš, skautským jménem Krokodýl. Skutečský seminář pořádají společně místní skauti a představitelé speciální vzdělávací složky Junáka Ekumenické lesní školy. Na organizaci se podílí i místní katolická farnost. „Naší snahou je zvát na seminář i širokou neskautskou veřejnost, pro kterou může být zajímavé setkat se osobně s předními kulturními i politickými osobnostmi naší země“, vysvětlil skutečský děkan Jan Linhart.

Skaut a poslanec Marek Výborný poreferoval mimo jiné o založení Skautského parlamentního oddílu, jehož členy je asi 25 skautů-poslanců a senátorů napříč parlamentními stranami a také několik politiků, kteří dosud neměli se skautingem nic společného. „Scházíme se občas

(Aplausem ve stoje byla odměněna za své svědectví a statečnost Michaela Vidláková, která byla pro svůj židovský původ nacisty transportována se svojí rodinou do Terezína; foto: autor)

na Skautském institutu v Praze a snažíme se být nápomocni skautskému vedení.

Těším se, až půjdeme s dalšími kolegy při Dni sněmovny 24. 4. do poslanecké sněmovny ve skautských krojích“, prozradil Marek Výborný.

Diecézní centrum pro seniory
srdečně zve seniory, animátory seniorů a další zájemce
na třetí setkání

Akademie pro aktivní třetí věk

15. 5. 2019 v Hradci Králové (v Novém Adalbertinu)

Téma: Jak se v seniorském věku udržet v duchovní, duševní a fyzické pohodě

Program:

Nové Adalbertinum – Malý sál (2. patro)

9:15 – Zahájení, úvodní slovo Mons. Mgr. Jan Paseka

9:30 – 10:15 – PhLic. Kateřina Lachmanová, ThD.: Duchovní život a jeho prohlubování

10:15 – 10:30 – Přestávka

10:30 – 11:15 – PhDr. Jaroslav Šturma: Péče o duševní zdraví

11:15 – 12:30 – Přestávka na oběd

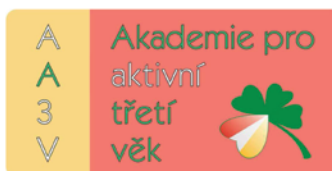
12:30 – 13:15 – Ing. Iva Víravová, Ing. Michaela Kodýtková, MBA: Zdravý životní styl (zdravá výživa a pohyb)

13:15 – 14:00 – Společné posezení u kávy a sdílení

Přihlášky (písemně, e-mailem nebo telefonicky) do 10. 5. 2019:

Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 32, 500 03 Hradec Králové

tel.: 495 063 661, 737 215 328, 734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz, web: www.dcskhk.cz, www.simeon.cz

O skrytých příbězích II. světové války zasvěceně promluvil ředitel nakladatelství Academia a badatel Jiří Padevěť zabývající se zejména osudy lidí za II. světové války, který je mimo jiných titulů i autorem knihy Průvodce protektorátní Prahou a pořadu Krvavá léta na Stream.cz. Závěr semináře patřil knězi, biologovi Marku Orkovi Váchovi, jehož přednáška se nesla v duchu jeho knihy Nevyžádané rady mládeži. Součástí celodenního programu se staly výstavy a prezentace činnosti skautských oddílů. Významným členům Skutečského střediska byly předány ocenění za jejich celoživotní přínos skautingu.

Pavel J. Sršeň

14. Národní misijní rada

V Národní kanceláři v Hradci Králové se 28. března 2019 konala již 14. Národní misijní rada. Tato rada se schází jednou ročně a je vedena otcem arcibiskupem Janem Graubnerem, předsedou Komise ČBK pro Charitu a Rady pro misie, a kancléřem pro konání Národní misijní rady je národní ředitel Papežských misijních děl jáhen Leoš Halbrštát. Zasedání se účastnili zástupci Papežských misijních děl z královéhradecké a brněnské diecéze, Charity Česká republika, zástupci Katolického týdeníku, Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka, Misijní společnosti sv. Vincence de Paul, Salesiánské asociace Dona Boska, z. s., SADBA, sester Českomoravské provincie Římské unie řádu sv. Voršily a sester Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul.

Jednání Národní misijní rady bylo zahájeno mší svatou v kostele Nanebevzetí Panny Marie, kterou účastníci zakončili společnou modlitbou vydanou k Mimořádnému misijnímu měsíci říjnu 2019. Po úvodním slově olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera se představili zástupci jednotlivých organizací a na programu byla rekapitulace plnění úkolů ze zasedání rady z minulého roku s hodnocením uskutečněných misijních aktivit. Hovořilo se o projektech v misijních zemích a možnostech spolupráce jednotlivých organizací. Od zástupce Charity ČR zaznělo poděkování dětem z Misijních klubek za zapojení do koledování v Tříkrálové sbírce, které se malí misionáři z Papežského misijního díla dětí každoročně účastní. Hlavní náplní celého setkání byly přípravy na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019 vyhlášený papežem Františkem. Národní ředitel Papežských misijních děl zdůraznil důležitost této události, ke které papež František zve, a na kterou se od Misijní neděle 2018 připravujeme např. v každém Missio magazínu na Televizi Noe. Představil také nový videoklip k Mimořádnému misijnímu měsíci říjnu 2019, který je vysílán na TV Noe a je šířen přes sociální sítě i s dalšími materiály, na jehož vydávání Papežská misijní díla průběžně pracují.

Celé jednání proběhlo v srdečné atmosféře a v misijním duchu.

(Krátce

PMD na mši v Praze k 6. výročí zvolení papeže Františka

Apoštolský nuncius, diplomatický zástupce Vatikánu v České republice arcibiskup Charles Daniel Balvo, se po sedmi letech rozhodl obnovit tradici a v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha 21. března 2019 v 17.00 hodin s kardinálem Dominikem Dukou, arcibiskupem Janem Graubnerem a celou řadou českých a moravských biskupů celebroval mši svatou u příležitosti 6. výročí zvolení papeže Františka. Na jeho přání připravila obětní průvod Papežská misijní díla v ČR a po bohoslužbě se s apoštolským nunciem sešel i národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát a diecézní ředitelka PMD v královéhradecké diecézi Bronislava Halbrštátová, kteří mu také předali dárek od papežských misí.

Malí misionáři z Papežského misijního díla dětí nesli v obětním průvodu svíce v misijních barvách, další z nich byli převlečeni za zástupce jednotlivých kontinentů a přinášeli symbolické dary za Afriku, Ameriku, Asii, Oceánii a Evropu.

Apoštolský nuncius v České republice arcibiskup Charles D. Balvo v závěru bohoslužby pozdravil věřící v českém jazyce a poděkoval Papežským misijním dílům a dětem z Papežského misijního díla dětí!

Národní kancelář Papežských misijních děl v ČR

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882
pmd@missio.cz, www.missio.cz
FB: PapezskaMisijniDila

Světový apoštolát Fatimy z České republiky putuje na Slovensko

TURZOVKA + hora BUTKOV Sobota 15. 6. 2019

Poutní autobusy jsou také vypravovány z České republiky i z regionálních center.
Vedoucí autobusů se prosím také hlase u nás popř. bychom mohli nabídnout zájemcům.
z Koclířova vyjíždíme v ranních hodinách. – cena jízdenky tam a zpět je 650 Kč

Dopolední program pouti:

9:30 hod. - Sraz poutníků na kraji města Turzovka (při příjezdu přes Makov), za mostkem přes řeku Kysucy
Zahájení společného výstupu - modlitební cestou na společné úmysly Fatimského apoštolátu

10:30 hod. Zahájení hlavní křížové cesty (pod kaplí na hoře Živčákové)
vede Mons. Pavel Dokládál

HLAVNÍ POUTNÍ PROGRAM

11:30 hod. - společná modlitba v kapli na hoře Živčákové - na místě zjevení a obnovou zasvěcení Panně Marii

Poté modlitební mariánské procesí do nového kostela na Turzovce

ZDE NAŠE NÁRODNÍ MŠE SV. ZA WAF

(Český i Slovenský)

Hlavní celebrant a kazatel:

Mons. Pavel Dokládál, národní prezident WAF ČR

Pokračování v pouti (Bytča, Považská Bystrica cca 70km) na HORU BUTKOV
HORA BUTKOV - jedná se o nejmladší poutní místo na Slovensku
program od 16 hod. >>> 18:30 hod. Te Deum a zakončení pouti

(K poslední významné události došlo v sobotu 17. 9. 2016, kdy se konalo slavnostní požehnání nově vybudované monumentální kamenné křížové cesty Božího milosrdenství. Slavnost mši celebrou Mons. Tomáš Galis. Křížová cesta začíná u chaty Muflonka, celkově je to asi 1400 metrů. Prvních přibližně 500 metrů má větší převýšení, druhá část je mírnější a přibližně po sto metrech je 14 jednotlivých zastavení. Jsou zhotoveny z kamene z lomu hory Butko.)

Návrat (přes Vsetín, Valašské Meziříčí, Hranice, Olomouc) cca ve 22 h.

Možnost noclehu v Koclířově jak v pátek před odjezdem, tak i po návratu v sobotu s nedělním programem v ČMFa)

Kontakt:

Fatimský apoštolát v ČR - národní centrum WAF ČR, 56911 Koclířov u Svitav 195, www.cm-fatima.cz
Ing. Hana Francáková 731 598 752, cm-fatima@cm-fatima.cz
recepce 731 646 800, recepce@cm-fatima.cz

Marie a její Šimon Cyrénský

Narodila se rok před pražským jarem a byla příslibem jara i pro své rodiče, neboť přišla na svět s desetiletým odstupem od svých dvou sourozenců. Došla jméno Maruška a svůj život spojila s malebným městem Polička. Nikdo tehdy před dvaapadesáti lety netušil, jak těžký ponese kříž.

Láska ke zvířatům a studijní nadání určily její profesní formaci. Vysokoškolská studia dokončila a v roce 1991 se stala zvěrolékařkou. Nakonec, místo aby zvířata léčila, chránila lidi před možnou nákazou z konzumování jejich masa. Uplatnění našla jako veterinární technik v místním masozpracovatelském závodu.

Pracovní prózu ve stínu porážkové linky projasnil láskyplný vztah s Jiřím, spolužákem z gymnázia. Znali se dlouho, ale až na maturitním srazu se dali dohromady a v devadesátém čtvrtém se vzali. „Byli jsme rok spolu a plánovali rodinu. Stala se mi však taková věc. Jednoho dne jsem se doma posadila na gauč a už jsem se z něho nezvedla. Trvalo to dlouho, ale ráno bylo všechno zase v pořádku a já fungovala normálně,“ hovoří Marie se zarážejícím klidem o okamžiku životního zlomu. Až zpětně si uvědomila, že různé slabosti v nohou ji tu a tam přepadaly už o tři roky dříve. Nyní si musela přiznat, že příčina bude vážnější. Kolotoč vyšetření netrval dlouho: obvodní lékař, neurologické vyšetření, lumbální punkce, magnetická rezonance...

A bylo jasno. Roztroušená skleróza. Marii bylo 27 let a byla rok vdaná. Sclerosis multiplex je chronické autoimunitní onemocnění, které postihuje centrální nervovou soustavu, mozek a míchu. Nemoc je zatím nevyléčitelná, léčba se zaměřuje především na zmírnění obtíží, zpomalení progresu a oddálení invalidity.

Maruška je ve svém bytě spokojená. Bývalé veterinářce dělají společnost dva papoušci a pomáhá jí poličská Charita: ráno a večer pečovatelky, přes den osobní asistentka a zdravotní péči řeší zdravotní sestry; foto: Štěpánka Dvořáková

Marie vynesení verdiktu přijala s podivuhodným klidem. Blízcí nikoliv. Maminka byla zdrcena a dlouhé měsíce plakala. Tatínek mlčel... Manžel mlčel... „Chtěla jsem o tom s někým mluvit, ale nebylo s kým,“ vzdychla. Nakonec ani ona nezůstala ušetřena propadu a zhroucení. Ale ten nastal až později, když ji nemoc vyřadila z práce.

S lékaři a manželem se domluvili, že ze zdravotních důvodů rezignují na to mít děti. Jinak se snažili žít normálně. Marie vyměnila zaměstnání za fyzicky méně náročné, jezdili na výlety, na chalupu a zhruba dvakrát do roka trávila nějaký čas na kapačkách na neurologickém oddělení v Hradci Králové. Bohužel, průběh její nemoci byl maligní. Charakterizovaly ho časté, těžší záchvaty a přibývalo takových, po nichž se do původní kondice už nevrátila. „Dokázala jsem pracovat

do svých 33 let. Od té doby jsem invalidní. Nejprve jsem musela chodit o francouzských holích, pak jsem přesedla na mechanický invalidní vozík a od roku 2015 jezdím na elektrickém,“ shrnuje lakonicky vývoj nemoci Marie.

Manžel stál po celou dobu při ní, vždy jí pomáhal a dosud pomáhá, ačkoliv si před řadou let našel novou partnerku. „Víte, žít s člověkem s roztroušenou sklerózou v této formě, to pro manželství moc není,“ vysvětluje Marie. „Vloni jsme se rozvedli, ale Jiří je stále můj nejbližší přítel. Vozí mě k lékařům, nakoupí mi, zastaví se a postará se o byt.“

Ale spolehlivá pomoc nést nemocné kříž přišla odjinud. V roce 2010 nadlehčila Maruščino břímě Charitní ošetrovatelská služba místní Charity. Po atacích

Pokračování na straně 32 >>>

>>> *Pokračování ze strany 31*

ošetřených v nemocnici k ní domů začaly jezdit zdravotní sestry, aby pomohly s doléčením a s následnou rehabilitací. O dva roky později požadavek na služby Marie rozšířila o Charitní pečovatelskou službu.

Bylo to zprvu jen jednorázově při odcestování manžela, postupně se však pečovatelská služba stala běžnou součástí jejího denního režimu. Ráno pracovnice pomáhají se vstáváním, osobní hygienou, oblékáním a usazením na vozík a připravují snídani, a totéž, v opačném sledu dělají každý večer. Zajišťují rovněž nákupy i běžný úklid a údržbu domácnosti, různé pochůzky a vyřizování. Od roku 2015, po jedné zvláště těžké atace, se k pečovatelské službě připojila ještě osobní asistence. Dnes má Marie vedle sebe 5 hodin denně společníci z Charity, která jí pomáhá takřka se vším.

Marie už nemůže být zcela sama. Z končetin jí zůstala částečně funkční pouze pravá ruka, již ovládá džojstyk elektrického vozíku. Dnes už bývalý manžel ji neopustil, ale potřebuje si žít svůj život po svém, a tak se Maruščiným „Šimonem z Cyrény“ stala Oblastní charita Polička. Díky ní může dál žít ve svém útulném bezbariérovém bytě, se dvěma papoušky v klicce a hodnými a ochotnými pracovníci v charitních barvách.

„Já se nebojím,“ říká nemocná žena s takovým klidem a jistotou, že nelze jinak, než jí to věřit a zároveň ji obdivovat.

Štěpánka Dvořáková)

Namalujte kamínek pro děti s postižením

Můžete malovat libovolnou technikou i temperovými barvami. Omalované kamínky budou pak k prodeji 26. a 27. června za 10 až 20 Kč v rámci Mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů v Hradci Králové v Žižkovských sadech u fontány.

Výtěžek z prodeje kamínků je určený pro ranou péči Sluníčko, která pomáhá rodinám s dětmi s postižením čelit nepřízní osudu. Oblastní charita Hradec Králové z výtěžku zakoupí pomůcky pro práci s dětmi s autismem, Downovým syndromem, s vadami zraku i dalším postižením.

Omalované kamínky, prosím, doručte do 26. června na adresu: Oblastní charita Hradec Králové, Komenského 266, 500 03 Hradec Králové.

Každý kamínek může pomáhat, zapojte se i vy.

Další informace získáte na tel. 774 836 276, emailu: dobro@charitahk.cz nebo na www.charitahk.cz.

(AKTUALITY

(Stávková pohotovost sester v domácí péči; foto: Jakub Žák, Charita ČR

Charitní domácí péče je v ohrožení, zdravotní pojišťovny nám svazují ruce

Hradec Králové: Diecézní charita Hradec Králové a její regionální Charity se připojily k prohlášení Charity ČR, Asociace domácí péče a České asociace sester, které požaduje spravedlivé ohodnocení zdravotních sester v domácí péči ze strany zdravotních pojišťoven. Naše sestry jsou ve stávkové pohotovosti od loňského srpna a od dubna rovněž nosí červenou mašli, která symbolizuje svázanost s lidmi, o něž pečují, ale i to, že mají při své často velmi náročné a obětavé práci svázané ruce.

„Zdravotní pojišťovny totiž hradí jen část práce, kterou odvádí zdravotní sestry v domácí péči. Naše kvalifikované sestry pak odchází pracovat do nemocnic nebo ze zdravotnictví vůbec. Pro pojišťovny se jedná o relativně malé peníze – celá domácí péče tvoří 0,7 % výdajů zdravotního pojištění. Ovšem pro nás jde o částky likvidační. Když se domácí péče zhroutí, bude stát pro pacienty potřebovat dvakrát víc lůžek, než má pro následnou péči nyní,“ říká Ing. Anna Maclová, ředitelka Diecézní charity Hradec Králové.

„V médiích sice zaznívají zprávy o navyšování mezd do zdravotnictví, ale mlčí se o tom, že zdravotních sester v domácí péči se to vůbec netýká. Přitom jejich odborná péče, indikovaná lékařem, vyžaduje nejen profesionalitu, flexibilitu, ale i psychickou odolnost. Sestřičky v domácí péči nemají za zády lékaře, jako je tomu v nemocnicích. V terénu jsou samy za sebe a nezřídka se musí umět rozhodnout ve složitých situacích. Pracují 24 hodin denně, 7 dní v týdnu, přičemž se ve službách střídají. Někdy narážejí kromě řešení zdravotních potíží i na složitou sociální situaci pacientů,“ vysvětluje Bc. Dita Kujovská, koordinátorka středisek Charitní ošetrovatelské služby v královéhradecké diecézi.

V současné době jsou do domácí péče propouštěni i pacienti, kteří by ještě před pár lety museli zůstat v nemocnici. Doba hospitalizace se výrazně zkrátila a doma se tak ocitají lidé, jejichž zdravotní stav by ještě nedávno vyžadoval výhradně péči na lůžku zdravotnického zařízení. Takovým příkladem jsou kvadruplegičtí pacienti, nebo pacienti odkázaní na umělou plicní ventilaci. Charitní sestřičky jezdí i do okolních obcí v okruhu desítek kilometrů, a to za každého počasí a v každé denní i noční době.

„Mzdy našich sester se generují z úhrad od zdravotních pojišťoven, které značně ušetří už na tom, že je pečováno o pacienty mimo nemocniční zařízení a zadruhé na tom, že nám tuto péči prostě uhradí jen částečně. Náklady na pohonné hmoty, zdravotnický materiál, energie, vzdělávání personálu už se za posledních deset let znásobily, úhrady ale ne. A z čeho pak ohodnotit sestřičky tak, jak by si zasloužily, nebo alespoň tak, jako v lůžkových zařízeních?“ říká Bc. Dita Kujovská a pokračuje: „Záleží nám na našich pacientech, a proto věříme, že i sestřím domácí péče budou vytvořeny důstojné podmínky pro výkon tak náročné práce.“

V hradecké diecézi provozují Charity celkem 13 středisek domácí péče – charitní ošetrovatelské služby (CHOS), v nichž pracuje 189 zdravotních sester, které ročně vykonají u 8436 pacientů 386 922 návštěv. Deset středisek CHOS poskytuje také domácí hospicovou péči. Prožít poslední dny života doma a v kruhu svých blízkých umožňují těžce nemocným a umírajícím také 3 mobilní hospice, kde dalších 16 sester pečuje o 211 pacientů.

Více na www.hk.caritas.cz a <https://www.facebook.com/hk.caritas.cz>. Bližší informace ke stávkové pohotovosti naleznete také na <https://www.charita.cz/stavkova-pohotovost/>.

Jana Karasová)

Zahájení projektu Dekacert CZ

HK/Pardubice: V březnu se do Pardubic sjelo osmnáct zástupců z pěti diecézí, aby společně s prof. Elisabeth Jünemann z Německa zahájili vzdělávací projekt Dekacert CZ. Na tomto projektu, který podpořila Nadace Renovabis a potrvá dva a půl roku, spolupracují s Diecézní charitou Hradec Králové (DCH) také DCH Plzeň, DCH České Budějovice, DCH Ostavsko-opavská a Arcidiecézní charita Olomouc. Jeho cílem je vyškolení lektory pro Etický program podle Desatera Dekacert, kteří budou k dispozici Charitám ve všech pěti diecézích pro zavádění systému Dekacert do své praxe.

Během prvního kurzu s autorkou programu prof. Dr. Theol. Elisabeth Jünemann, se účastníci podrobněji seznámili s hodnotami k přikázáním 1, 3, 4, 5 a 10, tj. identita, svatý čas, generační solidarita, tělesný a duchovní život a intimní společenství. Dalších pět hodnot prodiskutují s paní profesorkou na kurzu v červnu. V dubnu se zúčastní kurzu s doc. Davidem Boumou na téma Teologické ukotvení programu Dekacert. Více také na www.desaterovpraxi.cz.

Ing. Mgr. Zdenka Kumstýřová, koordinátorka projektu)

(Zahájení vzdělávacího projektu Dekacert CZ v Pardubicích; foto: archiv

Charitní dobrovolníci pomáhali s jarním úklidem na Chrudimsku; foto: archiv Farní charity Chrudim

(KALENDÁŘ NA KVĚTEN

Žireč u Dvora Králové nad Labem

■ 23. 5. Benefiční koncert pro Domov sv. Josefa

18 hod., Dům sv. Damiána (podkrovní sál). Účinkují Orchestr Slávy Vorlové z Náchoda a sólistka Olena Ivančenko. Na programu je Symfonie C-dur J. K. Vaňhala a Klavírní koncert č. 2 F. Chopina. Vstupné je dobrovolné. Výtěžek z akce bude použit na nová okna v Domově sv. Josefa pro nemocné roztroušenou sklerózou.

■ 30. 5.–2. 6.,

2. benefiční putování pro Domov sv. Josefa

Meziměstí – Broumov – Police n. M. – Červený Kostelec – Česká skalice – Žireč. Pojďme podpořit Domov sv. Josefa putováním malebnými kouty české krajiny a pookřát na těle i na duši. Přihlášky na webu poutníka Petra Hirsche www.pout.cz. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Hradec Králové

■ 24. 5. Pásmo Svět indických dětí

od 20:15 hod., kostel Božského Srdce Páně. Povídání o životě indických dětí s promítáním z cesty do Indie v rámci projektu Adopce na dálku, který v tamější oblasti pomáhá. Souběžně bude v kapli kostela probíhat program pro děti – indické hry a soutěže. Akce se koná v rámci Noci kostelů <https://nockostelu.cz/>. Přijďte se podívat! Více také na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

Králiky

■ 2. 5. - 30. 10., Výstava Svět indických dětí

poutní kostel na Hoře Matky Boží. Putovní výstava fotografií a příběhů indických dětí na podporu projektu Adopce na dálku Diecézní charity Hradec Králové. Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku.

(AKTUALITY

Jak dobrovolníci z chrudimské Charity uklízeli svět

Chrudim: Poslední březnový víkend patřil na několika místech Chrudimska jarnímu úklidu. Zapojila se do něho i Farní charita v Chrudimi. Dobrovolníci sbírali odpadky v okolí plaveckého bazénu, kolem cesty k nemocnici a u hlavní silnice. Po občerstvovací přestávce s domácími buchtami obešla skupinka ještě blízké břehy řeky Chrudimky. Celkem bylo posbíráno asi 200 kg odpadu.

V rámci propagace této akce byla vyhlášena soutěž o nejoriginálnější nalezený odpad. Devítiletá dobrovolnice Noemi našla plyšového panáčka Jů, známého z populárního televizního pořadu pro děti. Jů byl s nadšením adoptován, ještě téhož odpoledne vykoupán, vysušen a představen dalším plyšákům, které má dívka ve své péči.

Dobrovolná práce je vždy o setkání, smysluplném společenství a službě a je také zdrojem společné radosti. Více na www.chrudim.charita.cz.

Ivana Blehová)

Hledáme dobrovolníky pro Sbíрку potravin

Oblastní charita Hradec Králové hledá dobrovolníky pro pomoc s organizací Sbírkou potravin, která se koná **18. května 2019**.

Zapojte se do celostátní akce, pomozte lidem, kteří žijí na hranici chudoby. Vybrané potraviny se uskladní v Potravinové bance Hradec Králové, která zajistí distribuci potravin organizacím poskytujícím pomoc seniorům, matkám samoživitelkám, pěstounským rodinám, dětem z dětských domovů a lidem v nouzi.

Zájemci, prosím, registrujte se na e-mailu sekretariat@charitahk.cz s uvedením: vašeho telefonního kontaktu, rozsahu, v jakém je možné počítat s vaší pomocí (od 8 do 12 hod., popřípadě od 12 do 15:30 hod., nebo od 15:30 do 19 hod., úseky je možné spojit a zůstat v místě déle). Dobrovolnickou práci zvládne každý.

Sbírka potravin se koná v obchodních domech: Lidl na Brněnské ulici a směrem na Třebetovice pod Orebem, Hypertesco Březhrad, Tesco ve Futuru, Makro, Albert Kukleny, Penny Třebet, Penny Pospíšilova třída.

Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat!

Více také na www.charitahk.cz.

03.-08.5. 2019

manželé ROBERT A VICKI DE HOXAR (GB) + TÝM

SEMINÁŘ OTCOVO SRDCE

Ve spolupráci s modlitebním týmem můžete zakusit Boží lásku, která osvobozuje od strachu a přináší radost a pokoj za jakýchkoliv životních okolností. Bůh nás jednoduše miluje!

24.-26.5. 2019

Václav Čáp, laický misionář (CZ)

Víkendová obnova: Kontemplace a činnost (Marie a Marta)

Jak rozlišit, kdy je čas na modlitbu a kdy je ve světě shonu a stresu čas na práci?

Jak na kontemplativní modlitbu? Do všeho Vás zasvětil dlouholetý spolupracovník otce Eliase Vellu.

11.-16.8. 2019

kněz KAREL SATORIA (CZ)

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Již potřetí do želivského kláštera zavítá otec Karel a pozve nás na hlubinu, abychom mohli načerpat to, co nám Bůh chce zcela zdarma darovat.

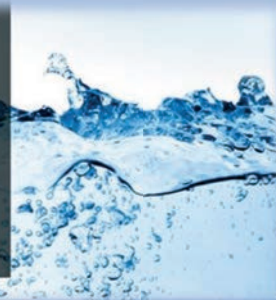
20.-25.8. 2019

Radek Tichý, vyučující na KTF UK Praha a další

LETNÍ ŠKOLA LITURGIKY

Smyslem Letní školy liturgiky je umožnit účastníkům načerpat sílu z modlitby církve a hlouběji porozumět tomu, co znamená slavit svatá tajemství: stanout před Otcem, jednat s pečeti Ducha a sytit se tělem Syna.

Letní
škola
liturgiky

19.-24.9. 2019

manželé ROBERT A VICKI DE HOXAR (GB) + TÝM

SEMINÁŘ OTCOVO SRDCE

Ve spolupráci s modlitebním týmem můžete zakusit Boží lásku, která osvobozuje od strachu a přináší radost a pokoj za jakýchkoliv životních okolností. Bůh nás jednoduše miluje!

25.9. – 29.9. 2019

PAT COLLINS, CM, kněz, misionář, profesor a kazatel

JAK ČELIT STRESU A NEVYHOŘET

Otec Pat erudovaně propojuje poznatky z oblasti psychologie a teologie a ukáže nám, jak si poradit s příčinou mnoha psychosomatických problémů, které jsou důsledkem uspěchané doby. Vyhoření se dnes totiž dotýká mnoha profesí a neobchází ani učitele, lékaře nebo kněze a řeholníky.

25.-30.10. 2019

evangelizátor JEFF SCALDWELL a jeho tým

BOŽÍ OTCOVSKÉ SRDCE – NÁVRAT DOMŮ

Ve spolupráci s modlitebním týmem můžete zakusit Boží lásku, která osvobozuje a uzdravuje.

SEMINÁŘE V ŽELIVSKÉM KLÁŠTEŘE

PŘIHLAŠOVÁNÍ NA:

www.zeliv.eu, +420 731 598 889, recepce@zeliv.eu

TÝDEN OTEVŘENÝCH KOSTELŮ

19. – 26. 5. 2019 HRADEC KRÁLOVÉ

Neděle 19. 5. 2019

10:30 Mše svatá, celebruje Mons. Pavel Rousek, prezident DCH HK, kostel Nanebevzetí Panny Marie, Velké náměstí

Pondělí 20. 5. 2019

17:00 – 19:00 **Radost z ...** – přednáška s diskusí: Mgr. Marek Orko Vácha, PhD. (možnost zakoupení jeho knih)
katedrála Svatého Ducha

Úterý 21. 5. 2019

18:00 – 19:00 **František blázen** – divadlo jednoho herce, Jan Horák z Roudnice nad Labem
filiální kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie na Rožberku

19:00 – 20:00 Mgr. Václav Uhlíř a chrámový sbor – koncert, host Jiří Stivín
kostel Nanebevzetí Panny Marie, Velké náměstí

Středa 22. 5. 2019

18:00 – 19:00 Mgr. Václav Vacek – přednáška
kostel Českobratrské církve evangelické, Nezvalova 529/1

Čtvrtek 23. 5. 2019

17:00 – 18:30 **Krása, jednoduchost, radost** – přednáška Ing. Zdeněk Lukeš: Gočár a jeho dílo
kostel Církve Československé husitské, Ambrožova 728/3

19:00 – 21:30 **Tajemství radosti v nás...** – interaktivní večer světla a radosti
kostel Nanebevzetí Panny Marie, Velké náměstí

Pátek 24. 5. 2019 Noc kostelů: www.nockostelu.cz

Sobota 25. 5. 2019

14:00 – 17:00 **Radujte se s námi** – den otevřených dveří a prezentace pastoračních center
kostel Nanebevzetí Panny Marie, Velké náměstí

18:00 – 19:00 Mše svatá, kostel sv. Anny, Denisovo náměstí 172, Kukleny

Neděle 26. 5. 2019

10:30 Mše svatá, celebruje Mons. Jan Paseka, generální vikář, kostel Nanebevzetí Panny Marie, Velké náměstí

12:00 Zahradní slavnost, program pro rodiny s dětmi, Dům školských sester Notre Dame, U soudu 813/7

14:00 "Pavouk Číchal Salám" – hudební odpoledne, Dům školských sester Notre Dame, U soudu 813/7

www.tok-hk.cz

